

[Tản Mạn] Tuổi Thanh Xuân

Contents

[Tản Mạn] Tuổi Thanh Xuân	2
1. Chương 1: Gửi Tuổi Thanh Xuân	2
2. Chương 2: Bạn	2
3. Chương 3: Người Ngoài	3
4. Chương 4: Đam Mê Và Sở Thích	3
5. Chương 5: Phấn Bội	4
6. Chương 6: Bướng Bỉnh	4
7. Chương 7: Quan Tâm	5
8. Chương 8: Tôn Trọng Người Khác	5
9. Chương 9: Thích Người Không Thích Mình	6
10. Chương 10: 1 Năm Nữa	6
11. Chương 11: Hoàn Hảo	7
12. Chương 12: Nhớ	7
13. Chương 13: Gửi Mấy Em 2k	8
14. Chương 14: Tôi Ích Kĩ. Đúng. Không Sai	8
15. Chương 15: My Pet	9
16. Chương 16: Sự Lựa Chọn	9
17. Chương 17: Gửi Cho Cô Bé Mà Tôi Quý	10
18. Chương 18: Người Quen	10
19. Chương 19: Tôi Từ Bỏ Một Thành Viên	11
20. Chương 20: Tha Thứ	11
21. Chương 21: Ủ, Bạn Tôi Đây	12
22. Chương 22: Chuyên Mục Pr Truyện Mới	12
23. Chương 23: Giáo Viên Cũ	13
24. Chương 24: Mở Sòng Chia Sẻ	14
25. Chương 25: My Idol	14
26. Chương 26: Tâm Sự Ké	15
27. Chương 27: Bắt Đầu Từ Những Trang Sách	15
28. Chương 28: Lớp Tôi	16
29. Chương 29: Cuộc Đời Nghĩ Về Tương Lai	17
30. Chương 30: Hình Bóng Cũ Của Một Người	17
31. Chương 31: Thay Đổi	18
32. Chương 32: Gửi Cho Cái Tuổi Mai Sau	18
33. Chương 33: Quá Khứ Bóng Tối	19
34. Chương 34: Còn Trẻ Và Cứ Nên Là Yêu Thôi	19
35. Chương 35: Người Tôi Quý	20
36. Chương 36: Cấp Ba Biến Người Quen Thành Lạ	21
37. Chương 37: Mạnh Mẽ Và Độc Lập	21
38. Chương 38: About Me	22
39. Chương 39: Tôi Của Hiện Tại	22
40. Chương 40: Bạn Bè Xung Quanh	23

41. Chương 41: Sự Thật Thế Nào Chắc Chả Ai Biết	23
42. Chương 42: Thích	24
43. Chương 43: Cô Gái Và Đàn Bà	24
44. Chương 44: Năm Mới	27
45. Chương 45: Những Mối Quan Hệ	28
46. Chương 46: Nhật Ký Tép Bị Ốm	28
47. Chương 47: Nụ Cười	29
48. Chương 48: Hoá Ra Tôi Không Hề Cô Đơn	29
49. Chương 49: Những Ngày Cuối Cấp 3	30
50. Chương 50: 1 Năm Cho Bạn Tép	30
51. Chương 51: Cấp 3 - Những Ngày Tháng Bên Nhau Cuối Cùng	31
52. Chương 52: Hôm Nay Và Ngày Mai	31
53. Chương 53: Người Tôi Thương Lại Thương Người Khác	32
54. Chương 54: Xin Chào Và Tạm Biệt Ngày Học Sinh	33

[Tản Mạn] Tuổi Thanh Xuân

Giới thiệu

Gửi cho tuổi trẻ của chúng ta, hãy cố gắng trân trọng những điều tốt đẹp của thanh xuân. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-man-tuoi-thanh-xuan>

1. Chương 1: Gửi Tuổi Thanh Xuân

Yêu đã khó nhưng để nói lời yêu thì càng khó hơn.

Tình yêu chỉ có thể trao nhưng không thể nhận lại đó là tình đơn phương.

Bạn không đủ cam đảm để bộc lộ tình cảm bởi bạn sợ sự từ chối và tôi cũng vậy.

Bạn luôn mơ về thế giới màu hồng nhưng khi đối mặt với nó bạn không thể nhận ra bởi nó không chỉ có mỗi màu hồng.

Bạn chấp nhận đau khổ để cho người khác hạnh phúc nhưng người ta liệu có biết điều đó không?

Sống hết mình cho những năm tháng tuổi trẻ đó và khi đó bạn mới là bạn.

12/04/2015

Biên Hoà ngày nhiều mây.

2. Chương 2: Bạn

Ở trên đời sẽ có nhiều người yêu quý bạn.

Nhưng cũng sẽ có nhiều người ghét bạn rất nhiều.

Rất khó để cho mọi người đều yêu quý bạn.

Bởi họ có lòng đố kỵ của riêng họ.

Đã là bạn thì sẽ mãi mãi là bạn.

Nhưng chẳng có gì là mãi mãi nên bạn hãy học cách chấp nhận.

Hứa với nhau nhiều nhưng thực hiện được bao nhiêu?
Tôi cũng không biết và cũng không thể trả lời bạn.
Bởi chính tôi cũng là người đang đi tìm câu trả lời cho hai chữ ” mãi mãi ”.
Biên Hoà ngày 13/04/2015
Ngày nắng.

3. Chương 3: Người Ngoài

Tôi thích cậu nhưng tôi lại chôn giấu nó.
Cậu và bạn thân tôi là một cặp trời định, liệu tôi có thể chen ngang?
Nhìn cậu vui thì tôi cũng đủ hạnh phúc, nhìn cậu khóc mà tôi cảm thấy đau xé lòng và khi tình tan vỡ cậu khóc trên vai tôi.
Tôi muốn thay thế nhưng không được chấp nhận.
Và rồi cậu đi không để lại lời chào.
Vậy tôi và cậu là cái gì của nhau?
Tình đau nhưng càng đau hơn khi bị người ta tảng lờ.
Tôi cười nhưng trong lòng khóc.
Thích cậu là hạnh phúc nhưng yêu cậu là nỗi đau.
Bởi hai ta chỉ có thể là bạn không hơn.
Nếu gặp lại hãy cứ coi nhau là người dừng đi, bởi cậu không cho tôi hi vọng và tôi cũng không cần cậu thương hại.
” chúng ta vẫn có thể là bạn. ”
Hãy dẹp ngay nó đi bởi cậu không phải là tôi và chính tôi cũng không đủ can đảm là bạn với cậu.
12/04/2015
Biên Hoà ngày nhiều mây.

4. Chương 4: Đam Mê Và Sở Thích

Người lớn đã dạy con hãy biết đam mê và có sở thích.
Nhưng khi con có nó thì mọi người lại kìm hãm con lại và bắt con phải làm theo ý muốn của mọi người.
Nó không thể làm ai cũng vừa ý.
Nhưng ít nhất mọi người hãy tôn trọng ý kiến của con.
Nhiều người bảo con dư thừa nước mắt khi được gặp thần tượng và thật bất hiểu khi chưa bao giờ khóc cho bố mẹ.
Mọi người đã bao giờ thấy con không khóc cho họ khi nào chưa?
Mọi người bảo không thần tượng bố mẹ lại đi thần tượng những kẻ mà mình biết nhưng họ lại không biết mình.
Con không trả lời ngay khi ba mẹ hỏi.
Con im lặng chờ phản ứng của hai người.

Nhưng rồi mọi người làm con thất vọng.
Con thần tượng ba và mẹ nhiều nhất nhưng ba mẹ lại không biết.
Con không nói nhưng đâu có nghĩa là con không.
Chỉ là im lặng để nghe ba mẹ hiểu lòng mình.
Với con ba mẹ là sự đặc biệt, không gì so sánh.
Con không nói mà muốn ba mẹ tự hiểu, hãy cho con thấy ba mẹ hiểu con từng nào.
14/4/2015
Biên Hoà ngày mưa.

5. Chương 5: Phản Bội

Bạn tin không?
Tôi đã từng phản bội lại bạn bè.
Và đến bây giờ khi nghĩ lại, tôi lại thấy lúc đó thật sự mình đã đúng.
Chỉ khi như vậy tôi mới hiểu được tính cách thật sự của người bạn mà cứ ngỡ là bạn thân của mình.
Tôi đã từng hỏi cô ấy nếu tôi làm điều gì đó sai với cô ấy, liệu cô ấy có tha thứ cho tôi không?
Cô ấy bảo có.
Nhưng hành động lại hoàn toàn ngược lại.
Tôi ghét lời hứa và câu nói bởi nó không thực tế và đến khi xảy ra rồi tôi mới thấy mình đã lầm.
Tôi ghét, tôi hận nhưng sau đó tôi cười.
Không phải vì tôi điên hay ngốc mà chỉ tại vì do tôi đã không thể nhận ra và cũng đã bị cuốn vào nó quá lâu.
Nhưng bạn yên tâm, bây giờ rồi rất ổn. Thậm chí tôi biết có nhiều người không thích tôi đâu.
Họ có thể giấu qua mặt nạ da người nhưng cũng có thể bộc lộ trực tiếp trên gương mặt.
Nó chẳng làm tôi nản chí bởi tôi biết tôi không sai mà chính họ đã quá tin vào bạn bè.
Tôi không đề cập đến sự tin cậy cũng như hạ thấp giá trị bạn bè, mà tôi chỉ nói ý kiến bản thân.
Cứ sống thật tốt và bạn sẽ nhận được nhiều hơn thế đặc biệt là bạn sẽ không có lòng đố kỵ.
Can đảm lên bởi bạn là chính bạn.
Biên Hoà ngày nắng.
15/04/2015

6. Chương 6: Bướng Bỉnh

Sinh ra đã là một đứa con gái cứng đầu, tôi luôn chỉ làm theo ý mình mà không thèm để ý đến xung quanh.
Và dường như có lẽ tôi chưa sai bao giờ.
Có thể do tôi may mắn hay sao?
Tôi nghĩ bản thân mình khi ra ngoài đời đã rất dễ dàng.
Nhưng càng ngày tôi thấy càng khó.

Có nhiều sự thật mà tôi thật sự muốn quên đi rất nhiều, muốn trốn nó nhưng sao lại thấy khó quá.
Tôi ngoan cố cho rằng mọi thứ tôi làm lúc nào cũng đúng nhưng đó chỉ là phương diện của chính tôi.
Tôi muốn điều khiển cuộc sống này của tôi nhưng chắc có lẽ tôi đã lầm.
Tôi càng cứng thì đời lại càng cứng hơn.
Tôi buồn. Buồn vì nhiều thứ.
Nhưng tôi vẫn phải sống, phải sống vì chính bản thân tôi.
Biên Hoà
16/4/2015

7. Chương 7: Quan Tâm

Bạn biết không?
Tôi cứ luôn ngỡ rằng mình được mọi người quan tâm nhiều lắm nhưng thực sự thì tôi đã nhầm.
Tôi đứng đó thờ như một người bị lên cơn xuyên, ấy vậy mà chẳng có ai để ý tới.
Có thể bạn sẽ cho rằng tôi đang làm quá vấn đề nhưng bạn hãy hiểu cho tôi.
Tôi cố níu kéo lấy vạt áo của người đằng trước nhưng tuyệt nhiên họ không để ý rằng tôi đang bị làm sao.
Tôi buồn nhưng càng buồn hơn khi nhìn thấy người bạn mình ghét lại quan tâm tới mình.
Đôi khi trong hoàn cảnh thật sự tôi mới biết đâu là sự quan tâm. Họ đến với tôi, tôi sẽ cố mở tấm lòng mình.
Nhưng.
Điều đó lại làm người khác khó chịu.
Họ công khai chỉ trích người bạn đó trước mặt tôi không màng tới xung quanh mình đang có ai.
Tôi thất vọng và trống rỗng bởi tôi biết mình chỉ là hạt bụi trong mắt người khác.
Quả thực đời không như mơ, nhưng tại sao tôi lại vẫn cố hi vọng.
Tôi cất giấu nó lại sâu trong trí nhớ hay nên quên đi.
Đối diện nhưng tôi lại không đủ mạnh mẽ.
Tôi nên làm gì?
19/04/2015
Biên Hoà ngày nắng nhưng lòng buồn.

8. Chương 8: Tôn Trọng Người Khác

Tôi tự nhận mình đôi lúc có chút khinh bỉ người khác nhưng chắc có lẽ đó là bài học đáng giá mà tôi cần học khi bước vào xã hội.
Tôi thấy người ta không tôn trọng mình nên mới biết cảm giác mà người ta phải chịu đựng khi ở gần tôi.
Khó chấp nhận thật bởi tôi luôn cho mình đúng và đủ khả năng để mà phán xét người khác.
Tôi đã sai thật rồi.
Tôi thật sự muốn xin lỗi nhưng có phải muộn không?
Biên Hoà, 25/04/2015

Nặng buồn.

9. Chương 9: Thích Người Không Thích Mình

Hơn 2 năm nay tôi vẫn luôn chờ cậu.

Tôi chờ cậu đọc cái tin nhắn của tôi năm ấy.

Nhưng sự thật rằng cậu đã đọc nó và không hề liên lạc với tôi hơn hai năm nay.

Rốt cuộc cậu coi tôi là gì?

Cậu có biết khi cậu chặn mọi đường liên hệ tôi đã như thế nào không?

Cười sao? Hay khóc?

Không, tôi thất vọng lắm cậu ạ.

Tôi ước mình được quay trở lại thời gian của 5 năm trước, nếu có thể tôi và cậu cũng sẽ chẳng bao giờ như thế này.

Nói là vậy nhưng hiện thực luôn bất ngờ.

Cậu à, tôi vẫn luôn rặn lòng mình quên cậu nhưng thật sự tôi không thể.

Ai cũng bảo tôi mạnh mẽ nhưng họ có biết tôi đã khóc một mình bao nhiêu đêm không?

Họ bảo tôi kiên cường nhưng họ đâu ngờ rằng trái tim tôi như đang bị bóp nghẹn lại tưởng như không thở được.

Biết quên là rất khó nhưng tôi sẽ học và học nó.

Can đảm lên nào H ơi.

Tất cả chỉ là quá khứ thôi, quên nó và hướng đến tương lai đi nào.

Mạnh mẽ lên.

Biên Hoà

Ngày 6/5/2015.

This too shall pass.

10. Chương 10: 1 Năm Nữa

Cấp 3 là ngôi trường mới, bạn bè mới, là ngôi nhà mới.

Xa lạ nhưng rồi sẽ rất hạnh phúc.

Là nơi mà con người ta sẽ trưởng thành lên rất nhiều, sẽ là mái ấm để nhớ về sau khi ra trường.

3 năm học sẽ là không quá dài nhưng cũng không quá ngắn để cảm nhận.

Đi gần hết con đường này sẽ đến con đường khác nhưng con đường nào rồi cũng sẽ có kỉ niệm.

Hai năm qua tôi như biến thành con người khác, mạnh mẽ, độc lập và trưởng thành là những thứ mà các bạn đã và đang dạy cho tôi hiểu được.

Đôi lúc sẽ có những bất đồng, sẽ có những vết thương, sẽ có những sai lầm nhưng đâu phải cũng là hoàn hảo, các bạn cho nhau những cơ hội để thay đổi mình và các bạn luôn đón chờ người đó quay trở về.

Ai cũng bảo cấp 3 là nơi mà họ sẽ không bao giờ quên trừ ngôi nhà thân yêu có ba và mẹ cùng anh chị em.

Phải đúng thế.

Sẽ là kỉ niệm đẹp nếu ta vun đắp không ngừng và nếu chúng ta đặt nó trong tim.

Nhưng rồi,

Ai cũng sẽ phải lớn, ai rồi cũng sẽ phải chia tay, ai rồi cũng sẽ lưu luyến.

Bởi cuộc chơi nào dù có vui đến mấy, hạnh phúc đến mấy thì bao giờ cũng sẽ phải kết thúc, sẽ là khó chịu, sẽ là chia xa.

Nhưng ở sâu trong đó vẫn là sự hạnh phúc, hạnh phúc về một thời đã qua.

11A7

THPT Trần Biên, BH - ĐN (2013-2016)

11. Chương 11: Hoàn Hảo

Tôi không là một con người hoàn hảo.

Tôi có một tính xấu đó là ba phải.

Có thể bạn không tin nhưng đó là sự thật. Tôi ghét nhiều người nhưng bình thường tôi sẽ không nói trước mặt họ và rồi tôi tin vào một người, tôi nói hết.

Phải, người ấy phản bội tôi. Chuyện bình thường.

Bởi đời có nhiều dạng người lắm, chỉ có điều mình không hề nhận ra họ mà thôi.

Họ bảo họ tha thứ? Tôi còn chưa bao giờ có thể cảm nhận được dường như họ đang tha thứ cho tôi.

Tôi muốn có sự tha thứ ở họ, nhưng liệu có được? Hi vọng thôi.

Tôi muốn đi thật xa, thật xa để không gặp được họ và không bao giờ có thể gặp lại. Nhưng rồi nhận ra mình cần họ.

Họ quá đáng khi công khai chỉ trích tôi nhưng tôi lại nhận ra bản thân mình tồi tệ.

Phải nói xấu đấy thì đã sao? Tôi nói sai bạn à? Hay là bạn đang tự cho mình đúng?

Ừ thì cũng sai mà cũng đúng. Khó nói quá.

Giờ đâu có ai tin tôi. Chắc sẽ có ai đó.

Tha thứ khó lắm nhưng nên mở lòng.

Bắt đầu lại từ đầu chắc sẽ được.

Vui lên nào.

Lời cuối

Hi vọng

Bạn và tôi sẽ trưởng thành.

28/05/1015

Biên Hoà nhớ Hà Nội.

12. Chương 12: Nhớ

Tôi nhớ quãng thời gian ấy, thời gian có cậu và những người bạn bên cạnh những kỉ niệm đẹp.

Thật hạnh phúc làm sao. Nhưng rồi quá khứ chỉ là quá khứ, nó không là hiện tại và cũng không là tương lai.

Tôi với những người bạn đó bây giờ có thể được gọi là những người đứng với nhau, lạnh lùng hay tăng lờ nhau để mà sống.

Tôi thật không hiểu, chẳng lẽ tôi khác thế sao mà các cậu ai cũng đều lựa chọn cách rời xa tôi và lảng lờ nhau như vậy.

Có những thứ khi nghĩ lại cảm thấy mình hạnh phúc biết bao nhiêu nhưng cũng có nhiều thứ khi nhớ lại mà thấy con tim mình đau nhói.

Thời gian là liều thuốc độc, nó cho ta thử nghiệm, cho ta hạnh phúc, thoải mái rồi sau đó đập ta một cách đau điếng và rồi có thể để lại vết sẹo lớn mà ta cần thuốc giải, không thể phủ nhận thời gian cũng chính là nó.

Đau thật đấy nhưng rồi sẽ ổn mà.

Cứ nhớ rồi để khi nghĩ lại cảm thấy dường như bản thân mình chưa từng bỏ qua kỉ niệm đó.

Trong đắng luôn có ngọt, trong ngọt luôn có đắng.

Riết rồi thành quen được mà.

Chỉ vậy thôi.

Biên Hoà

Ngày nắng, 05/06/2014

13. Chương 13: Gửi Mấy Em 2k

Thời gian này chị biết mấy đứa đang bị ảnh hưởng bởi kết quả rất nhiều, có bé khóc, có bé cười, có bé lo lắng nhưng cũng có bé đang cảm thấy hả hê cho kết quả của mình.

Chị biết hết nhưng chị muốn mấy đứa hiểu rằng:” Dù cho có đậu hay rớt, không đạt như những gì mấy đứa mong muốn, thì cũng không được khóc mà phải cười lên. Ba mẹ mấy đứa đều kì vọng vào mấy đứa rất nhiều, nhưng chị nghĩ đừng lấy cái đó ra làm áp lực quá lớn nhá, cứ thoải mái mà chờ đợi thôi. Nếu khóc, xin hãy khóc 1 mình đừng để người lớn biết. Bởi nhìn thấy mấy bé khóc người lớn còn đau hơn ta gấp nhiều lần. Ba mẹ là tất cả, đều lo lắng, đều tự hào về con mình rất nhiều. Chỉ cần lấy đó làm động lực bước tiếp là được.”

Nếu khóc, nếu buồn, thì đừng lên FB bởi nó sẽ tràn ngập điểm và điểm mà điều đó lại không muốn chút nào đúng không?

Hãy kiểm ai đó có thể xoa dịu nỗi đau hay càng làm nó bùng nổ càng tốt, nhưng bản thân chị, chị muốn mình hãy mạnh mẽ vượt lên nó bằng cách chấp nhận. Có đau mới thấu và nhớ.

Mấy bé đừng buồn nha, chị nghĩ thành công sẽ đến nay hoặc mai nếu mấy bé biết vượt lên hiện tại. Cùng cố gắng nào. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi, đúng không?

Biên Hoà

24/06/2015

Mưa.

14. Chương 14: Tôi Ích Kĩ. Đúng. Không Sai

Tôi là con người ích kỉ.

Nó đâu có sai. Người ta thường hay bảo ích kỉ là biết giữ cho mình, cái gì là của mình thì vẫn là của mình đâu ai có thể cướp được.

Nhưng nhiều người cứ cho rằng ích kỉ là xấu, là không tốt.

Tôi thấy nó cô vấn đề gì đâu.

Chuyện bình thường như cân đường hộp sữa. Quan trọng là mọi người có dám đạp lên nhau để thực hiện cái mộng tưởng đó hay không thôi.

Tôi muốn người khác đi theo suy nghĩ của mình, nó không ổn?

Tôi cũng chả biết, tôi chỉ giỏi vẽ cho họ một con đường, tôi vẽ cho họ cuộc sống. Nhưng rồi sao, mở lòng đó, quan tâm đó. Và rồi, DẤM NÁT BÈM BỆP KHÔNG THƯƠNG TIẾC.

BUỒN CƯỜI CHO HAI CHỮ QUAN TÂM.

ĐẸP MỌI NÓ ĐI. CHÁN RỒI.

CỨ SỐNG CHO MÌNH ĐÃ, CÒN MỌI CHUYỆN CỨ TÍNH SAU.

TÔN THỜ CHỦ NGHĨA HAI CHỮ ÍCH KỈ.

BỞI NÓ LÀ TÔI, ĐAU AI CÓ THỂ LO CHO TÔI SUỐT ĐỜI, ÍCH KỈ PHẢI CHĂNG CŨNG CHỈ LÀ GIỮ CHO MÌNH KHÔNG BỊ MẤT TẤT CẢ.

Biên Hoà.

29/06/2015

Ngày mệt mỏi.

15. Chương 15: My Pet

Gửi chú cún H yêu.

Thật ra thì năm nay mày cũng nên được hết gọi là cún rồi nhưng tao vẫn thích gọi mày như thế.

Tao biết mày chắc cũng cỡ 9 năm rồi, ngày ấy mày to lắm. Dù mày không cắn hay làm gì tao thì tao vẫn sợ mày nhưng dù có sợ đến mấy tao vẫn nhìn mày, vẫn muốn vuốt ve mày hay ôm mày một cái mặc dù lúc đó có thể mày to gấp 3 lần tao.

Mày biết không? Lúc đưa mày về nhà tao, tao mừng lắm, tao vẫn nhớ rõ ngày đó mày ạ. Mày mập lắm, ít đi lại chỉ nằm một chỗ thôi rồi đến cái dáng đi lỳ lợm tới phát sợ của mày mà có lẽ tao đã yêu mày từ đó.

Tao quý mày lắm Vàng à.

Tao xin lỗi mày nhiều lắm, vì đã không đưa mày đi khám sớm, tao rất xin lỗi.

Tao vẫn ước sẽ là ngày hôm qua, cái ngày tao vẫn muốn chụp một tấm ảnh chung với mày, nhưng có lẽ bây giờ không còn được nữa.

Xin lỗi. Đi vui nhá.

Hẹn gặp lại.

22/7/2015

Ngày Vàng mất

Chú chó yêu quý.

16. Chương 16: Sự Lựa Chọn

Tôi đã được gặp rất nhiều người trong cuộc sống. Vui có, buồn có, náo nê có, hạnh phúc có và lâu lâu là những con người dường như đang ở nơi cực điểm của sự mắc kẹt.

Họ vẫn là họ, vẫn cố giả tại một nụ cười, vẫn cố viết một câu an ủi trong khi chính mình cần nó hơn ai hết. Tôi tự hỏi là liệu họ có đang mệt lắm không nhưng nếu hỏi thì chẳng phải mình là người vô duyên à? Hoặc không thì cũng là con người nhiều chuyện, thích tám sự đời.

Tôi chẳng là ai trong cuộc sống của bạn. Nếu may mắn tôi sẽ được xếp vào hàng ngũ bạn thân, người thân hay là người tri kỉ và cũng có thể được xem như là một con người không thể tách rời như hình với bóng.

Tôi chỉ mong bạn vẫn có thể là bạn, một người mà bạn đã và đang. Đừng chỉ vì một hành động hay tác động nào đó mà ảnh hưởng tới bạn, thay đổi cả con người của mình. Khi nào bạn đạt được cực trị của con người, dương vô cực của cảm giác, chắc chắn khi nhìn lại bạn sẽ cảm thấy mình khác.

Chôn vùi nó, vứt nó hay đơn giản là đốt nó để làm mình thoải mái hơn. Đừng so đo hay suy nghĩ quá nhiều, tuổi trẻ chỉ có một lần và một lần duy nhất. Cứ ngồi mà bó mình hay căng con mắt ra nhìn vào thất bại hay lựa chọn đó cũng sẽ chẳng thay đổi được gì. Bạn là bạn và bạn là người quyết định cuộc đời bạn, hơn ai hết hãy sống cho mình, hãy thưởng thức giá trị cuộc sống.

YOLO. You will be fine. I promise.

03/08/2015

Biên Hoà nhiều mây.

00:00

17. Chương 17: Gửi Cho Cô Bé Mà Tôi Quý

Boo Bubi

Chị đã đọc nhưng thứ em viết về cảm xúc mà thời gian vừa qua em đã cảm nhận. Chị thì chỉ có những điều này nói với em thôi, chị mong em hay vững bước lên và vượt qua khó khăn nhé.

- Bạn bè ừ thì là bạn. Bây giờ em mới chỉ là học sinh năm đầu của cấp 3 thôi, trong khi đó chị đang là cuối đời học sinh. Chị tự nhận xét bản thân mình không hề hơn ai, rất đối bình thường và có đôi chút gọi là ích kỉ và bất tài. Cũng giống như những gì em viết, chị cũng khá giống em nhưng chị cũng giống như những cô bạn của em bởi căn bản chị cũng là con người. Bỏ qua họ đi em à, nếu gặp lại hãy chào và nói lời cảm ơn về quá khứ, đừng suy nghĩ quá nhiều.

- Chị biết gia đình em cũng khá là cố chấp cho chuyện trưởng thành và học tập của em nhưng em nên nhớ cha mẹ lúc nào cũng yêu thương mình nhất. Em hãy thử bỏ ra một ngày viết suy nghĩ của em vào một tờ giấy rồi gửi nó bằng một lá thư không tên đến mẹ, em sẽ bất ngờ với phản ứng của mama em đấy.

- Học sinh dù ngắn hay dài vẫn sẽ có kỉ niệm vui với buồn nhưng không nên quá coi trọng một thứ, em hãy lên cấp ba rồi mọi thứ sẽ khác. Đừng quá bó mình, đừng nhìn quá vào thất bại, đừng suy nghĩ quá nhiều về sự lựa chọn sai lầm, đừng quá giả tạo về một con người hoàn hảo. Em hãy bộc trực ngay tính cách, im lặng đôi khi chỉ khiến mọi thứ tệ hơn. Nên nhớ về nó nhé.

Chúc em có 3 năm vui vẻ tại cấp 3

Biên Hoà

09/08/2015

7:40 pm

18. Chương 18: Người Quen

Bạn tự hỏi xung quanh mình rốt cuộc có ai nói chuyện đến học mà không để ý đến bằng cấp không?

Hồi trước bạn cũng bị dị ứng với những người học trường hạng dưới lắm nhưng giờ bạn khác rồi. Bạn học được một điều KHI BẠN KHINH THƯỜNG NGƯỜI KHÁC THÌ SẼ CÓ NGƯỜI KHÁC KHINH THƯỜNG BẠN LẠI. BẠN BIẾT SAO KHÔNG? CHO ĐI LÀ SẼ NHẬN LẠI VÀ CÓ KHI LÀ RẤT NHIỀU.

Từ đó bạn sống khác hẳn. Nhưng giờ bạn lại thấy xung quanh mình tồn tại nhiều người như vậy lắm. Bà của mình, bằng tuổi cơ (họ hàng). Bà ấy thì học đúng chất rồi, giỏi thật sự. Giải thì không biết nhưng nghe là Quốc Gia với lại Khoa Học Ứng Dụng, ngưỡng mộ. Nhưng sau đó thay đổi hẳn. Tin nhắn thưa dần, cmt bớt dần, like ít dần. Chắc quên mình??? Mà thôi kệ, cái để tâm là cmt của mình ít lượt trả lời hơn bạn của bà, nhấn vào mới thấy, chuyên với Cấp 3 trực thuộc Đại Học, cùng trường.

Bạn biết mình làm gì không??

Khinh ngay lập tức, nhiều lần rồi. Cố tỏ ra dễ thương ư?? Chỉ những người quen và thân mới hiểu.

Bạn chỉ đánh giá con người qua 3 điểm.

- ăn uống
- nói chuyện
- xử lí

Không cần biết nhà giàu hay nghèo, giỏi hay ngu cứ được tính bạn quát hết.

Bạn khó tính lúc đầu thôi, thân dần đi sẽ hiểu độ điên của bạn.

Nhớ nhá cho đi là nhận lại ấy.

Giờ thì đưa nào cộp mác hay khinh đừng ngại cộp ngay lại.

Im thôi nhưng cần dùng mắt nhìn, đủ lạnh xương là được. Fighting!!!

Biên Hoà

12/08/2015

Chán

19. Chương 19: Tôi Từ Bỏ Một Thành Viên

Trái tim không quá lớn, tình cảm cũng không thể quá nhiều.

Tôi vẫn nghĩ sẽ theo bạn nhưng cái cách bạn đối xử với fan của mình thật sự nó làm tôi suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng tôi chọn từ bỏ.

Tôi không đủ mạnh mẽ, tôi không đủ chín chắn. Tôi sai.

Tôi vẫn theo dõi bạn nhưng không còn như trước, tôi xin lỗi.

Tao, I'm sorry.

20. Chương 20: Tha Thứ

Thật ra ở đời con người đâu có ai hoàn hảo đâu, ai mà chẳng có sai lầm.

Bạn chẳng đẹp, bạn cũng chẳng hiền, bạn cũng chẳng học giỏi.

Bạn biết quá khứ bạn làm khiến nhiều người kinh tởm, bạn biết quá khứ bạn đã làm biết bao nhiêu chuyện kinh khủng mà chỉ có thể gán mác " hai mặt ". Bạn là thế đấy.

Bạn biết bạn sai nên bạn chỉ còn âm thầm sửa đổi, bạn cố tỏ ra là người bình thường nhưng đổi lại bạn liệu có được tha thứ???? Chắc là không, bạn chấp nhận.

Sống sao để hợp lòng tất cả thì khó lắm, chỉ biết sống thật thôi.

Bạn chỉ cảm thấy những người chuyên gọi lại quá khứ, không biết đến khoan dung mới cảm thấy đáng thương.

Bạn xin lỗi rồi, nếu không được thì hãy bỏ nhau đi.

Tử tế với nhau được ngày nào thì tử tế đi. #tòpi

Biên Hoà

21/08/2015

Nắng

21. Chương 21: Ủ, Bạn Tôi Đây

Không khoe mẽ hay nói dối hay đe dọa ai nhưng sự thật là bạn có khá nhiều cô / cậu bạn giang hồ.

Bạn thích chơi với họ lắm, hơn những kẻ mang mác tri thức bây giờ.

Ủ thì là bạn đấy.

Học giỏi đấy, chung trường hay cùng lớp. Vậy mà đến lúc gặp nhau thì mặt mang cả tấn băng, lạnh lùng tới phát sợ. " Có mới nói cũ " ở đời là vậy, bầu vịu nhau hay ỉ lại vào những cô bạn nổi tiếng để chen chân vào hội ảo.

Ủ thì vẫn là bạn.

Đến khi gặp lại nhau, vẫn là bạn đấy. Vẫn cười và chào hỏi nhau bình thường nhưng xa cách tới mức đáng sợ. Thân ư??? Chưa từng tồn tại mới đúng.

Bạn tốt mới là đây.

Học trường mới, bạn mới, học không giỏi nhưng cứ hễ gặp nhau ngoài đường mưa hay nắng cũng đều hét lên cái tên nhau, cái võ vai hay những câu nói giả bộ hư hỏng. Ủ vẫn là nụ cười gặp nhau, nhưng thật và vui.

Ấm lòng là vậy đấy.

Thời gian nó ác độc tới mức không tưởng. Lời hứa nói dễ dàng nhưng để giữ nó tồn tại thì khó lắm.

Bạn với nhau không phải là thân ba bạn hay quen biết nhau cả mấy năm trời, mà chỉ đơn giản là nụ cười gặp lại, cái vỗ vai nhẹ nhàng, bộp bộp, hay những câu bông đùa.

Bạn của H là vậy đấy, còn của bạn????

Bữa nào hẹn nhau đi coffe gặp bỏ nhau thì biết. Ha ha.

May mắn nhé, những độc giả của tôi.

Sam

Biên Hoà

25/08/2015

22. Chương 22: Chuyên Mục Pr Truyện Mới

Kính gửi độc giả yêu quý và bà con cô bác anh chị gần xa.

Năm nay bạn đã lên 12 rồi, thời gian học thôi khỏi phải nói, cố gắng lắm mới lết cái thân già này (gần 17 thôi) lên wattpad với FB nên đừng bảo H ra cái mới hay cũ gì nhé. Bạn sẽ cố gắng phục vụ con mắt và tâm hồn mấy bạn.

Gần đây H có ra bộ truyện mới ấy. " Let it go" cũng được hơn 2 tuần rồi mà thấy lết đệt quá.

M.n rảnh thì đọc và góp ý giúp H nhé.

Xin chân thành cảm ơn. Nhân tiện bộ tản mạn Love của H có chap mới rồi mà chả thấy ai lết vô là buồn rồi.

Nói vậy thôi chứ H biết thời gian qua H có lỗi rất nhiều. Hứa nhiều mà thực hiện đâu được bao nhiêu. Cũng ái ngại và khổ tâm lắm. Xin lỗi mọi người nha

Xin đừng quên nhau. Hãy đọc truyện của H và nhận xét nhé. Cảm ơn và yêu quý m.n nhiều.

Thân

Sam

28/8/2015

23. Chương 23: Giáo Viên Cũ

Để H kể bạn nghe chuyện này.

Tình cờ nghe thằng em trai nói về vụ học thêm làm bạn H đây cũng quần quéo theo, cũng vắt óc ra ngồi nhớ lại ngày xưa học ai rồi lọ mọ đi ghi lại để xin học cho nó.

Ừ thì Anh Vãn, ngày xưa H ghét nó lắm, giờ cũng đâu khá khẩm hơn. Ừ học được nhưng lười bỏ mẹ. Giáo viên dạy nó lúc nào cũng bị H ghét theo môn. Nhưng hồi đó trẻ trâu thôi, chứ giờ hết rồi.

Hôm nay H gặp lại cô giáo cũ dạy mình năm lớp 8, cũng 3 năm rồi H chưa nói chuyện với cô lại. Một phần vì học, với lại cũng không hay gặp cô.

Nhưng hôm nay gặp lại mới thấy cuộc đời mình cũng khá thú vị.

Thấy cô cười mà vừa cười vừa thở trông buồn cười lắm, cô đang bầu sắp sanh rồi.

Cái cười híp mắt ấy nhớ mãi. Năm xưa lúc đó H học lớp 8, bá đạo thôi rồi. Y như con trai vậy. Cũng cá tính, cũng sôi nổi với bà chằn kinh.

Ngồi kể lại cho cô nghe những gì mình học, mình biết, những chuyện ở cấp 3 cho cô nghe mà thấy ánh mắt cô nhìn mình âu yếm. Ừ mình lớn thật rồi. Ngày xưa lùn lùn thấp hơn cô, giờ cao hơn quá trời.

Cô khuyên mình nên cố gắng cho năm tới để thi đậu Đại Học, cũng động viên là đừng để ý xung quanh nhiều, cũng đừng như xưa. Quan tâm quá, thẳng tính quá sợ người ta ghét.:)

Ừ bị ghét rồi nhưng H giấu không kể cô nghe, sợ cô suy nghĩ nhiều ảnh hưởng. Rồi cô bảo lớp H cô chỉ nhớ có mấy đứa đặc biệt, cũng nhớ rõ mấy đứa bạn cán sự năm nào. Đặc biệt quá nên rất rõ.

Cô cũng nói học sinh bây giờ không để lại cho cô ấn tượng nhiều như hồi trước, không chú tâm vào học như hồi xưa. Nghe mà nhói.

Cô cũng bảo, hồi xưa biết mấy đứa ghét giáo viên này, giáo viên nọ nhưng đến lúc ra trường rồi vẫn quay về chào hỏi, thăm cô. Chứ không như bây giờ, năm ngoái học cô, năm nay lại nghe miệng nói xấu. Buồn.

Các em ạ. Thật ra giáo viên cũng đôi lúc không là dạng vừa, cũng có nhiều người không có tâm. Nhưng nếu nói xấu thì đừng nói tên.

Ngẫm nghĩ lại trên đường đời giáo viên nào hay chửi mình, hay la mắng mới là người quan tâm mình nhất. Đừng làm cô buồn nha mấy đứa.

Cố lên

Sam

Biên Hoà

30/08/2015

24. Chương 24: Mở Sòng Chia Sẻ

Hì hì hì.

Xin chào mọi người.

Nói nghe nè, H thấy mọi độc giả của H hay buồn quá. Yêu hay bạn hay gia đình thì đừng giấu nha.

Biết là đau khổ nhưng nếu cứ giữ lòng thì tự kỉ cmnm.

Hôm nay H viết cái này là muốn ai đó buồn thì cứ inbox hay cmt ở dưới. Nếu không là H sẽ là ai đó chia sẻ cùng. Biết đâu lại nên duyên????? Lúc đây thì đừng quên cảm ơn bà mối này nè.:)

Nói vậy thôi chứ H biết cuộc đời đưa đẩy lắm. Ai cũng buồn ai cũng áp lực nhưng nếu chỉ giữ không chia thì sẽ khổ lắm. Đừng học tập H về độ tự kỉ. Thật ra H cũng nói với bạn nhiều lắm, được cái nó hiểu mình, giúp mình và giữ kín.

Yên tâm, H không biết ai với ai nên dù có cmt hay nói H cũng chẳng biết. H chỉ lấy câu chuyện của bạn rồi cùng bạn H bàn luận và đưa ra lời khuyên tốt nhất cho bạn.

Chào mọi người tới ngôi nhà chung.

Đem lòng mình ra mà vứt vào xọt rác đi nào.

Ngôi nhà chung của nỗi buồn và giải quyết là đây.

Hehehe

Sam

4/9/2015

25. Chương 25: My Idol

Hôm nay tôi gặp chị, người mà tôi luôn hâm mộ.

Chị ấy theo như tôi đánh giá thì đó là một người hoàn hảo. Nhân cách tới học vấn đều không thể chê.

Chị ấy chuẩn bị đi du học ở một vùng đất mới đầy người lạ nhưng ở chị vẫn không toát lên vẻ hồi hộp hay sợ hãi mà đó là niềm vui sướng và vui vẻ.

Đừng hỏi tại sao tôi biết, bởi tôi sẽ trả lời cho bạn ngay.

Chị ấy nói về ước mơ của mình một cách đơn giản, không ảo tưởng hay quá xa vời. Không lấp lánh và cũng không tươi đẹp.

Phải, tôi ước mình được như chị, tôi khát khao được như chị. Nhưng....có quá nhiều bất cập.

Không sao, tôi sẽ cố gắng.

Tôi tặng chị 1 cuốn sách viết về ước mơ mà có

lần khi mua tôi tình cờ thấy được. Tôi chưa đọc nó nhưng tôi nghĩ nó hay và đẹp. Không hẳn ở bìa mà cả ngay nội dung mà có lần tôi tình cờ đọc được. Chị dặn và khuyên tôi nên cố gắng học và hi vọng bản thân mình sẽ và có thể làm được.

Bạn cũng như tôi nhé, có được không????

Cùng nhau giải nghĩa từ Dream đi nào.

Cùng nhau cố gắng nhé, những độc giả của tôi.

6/9/2015

Biên Hoà đầy nắng.

Chị đi mạnh khỏe và may mắn nha.

Pham Nguyen Thao Le

26. Chương 26: Tâm Sự Ké

Năm nay bạn 12 rồi, thôi thì đừng nói tới mức độ học nha.

Ông trời không thương con cháu, mưa hoài, ngập đường ngập lối. Bà con cô bác anh chị gần xa mà coi thời sự là biết Biên Hoà - Đồng Nai liền. Mưa ngập ngang xe. --

Nói gì thì nói, bạn đang ốm mà gặp ngay cảnh mưa rồi áo mưa thấm nước là xác định mợ nó rồi. Ủ thôi thì chấp nhận.

12 rất đáng sợ, học bài nhiều, làm bài nhiều lắm. Nếu đọc giả ai chưa lên 12 thì c khuyên mấy bé nên học hành cẩn thận, đừng để mất căn bản nha, cực lắm. Chị học cũng tầm tạm thôi nên ổn:3

Thôi thì viết mấy chữ cho mọi người biết bạn vẫn tồn tại ý mà, không có ý gì đâu.

Sức khỏe không ổn, bài tập nhiều, thời gian thiếu, thời tiết không thuận lợi cũng buồn mà thôi cũng kệ.

Năm cuối, cố gắng thôi.

Bước chân vững chãi qua từng khoảnh khắc để nhận ra nó không vô vị nhé.

Chào mùa thu, mùa thu Hà Nội đầy gió heo may và mùi thơm cốm Vòng, dịu dịu hoa sữa.

Chào thu miền Nam với những cơn mưa bất chợt, nặng hạt bù lại những ngày hè mưa chưa đủ.

Biên Hoà

9/8/2015

Mưa ngập đường, ngập phố.

Bà con cô bác ngủ ngon

27. Chương 27: Bắt Đầu Từ Những Trang Sách

Bạn không nhớ từ bao giờ mà bạn lại có niềm yêu thích với sách cả, cũng không nhớ tựa bao giờ bạn lại coi sách như một phần không thể thiếu trong những chuỗi ngày lặp lại.

Lúc đâu, cái niềm yêu thích ấy chỉ là thoáng qua rất mong manh, nói đúng ra bạn lười đọc sách. Ấy vậy mà giờ đây khi nói về những quyển sách, quyển truyện mà bạn đã đọc thì cũng đủ làm người khác ngưỡng mộ ấy.

Thật ra bạn viết truyện từ lâu lắm rồi, năm lớp 7-8 lận. Nhưng hồi đó mơ hồ lắm, chỉ viết một hai câu rồi lại xoá đi hoặc là cất vào chỗ nào đó bí mật. Lâu dần khi kiểm lại thì cũng chẳng biết mình đã để đâu rồi.

Bạn cũng chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể đi chia sẻ những mẩu truyện đời, nhưng phút trầm tư ngổ ngàng, những suy nghĩ điên đại cho bất kì ai nghe ngoài những cô và cậu bạn thân.

Ủ, chắc bạn đã thay đổi rồi.

Mở lòng hơn chẳng? Chắc vậy đấy.

Bạn nghĩ sẽ có rất nhiều người thắc mắc tại sao số lượng người theo dõi của bạn lại ít mà trong khi những mẩu truyện đời này vẫn luôn đứng đầu bảng xếp hạng, hay vẫn là những lượt đọc cũng có thể gọi là khá nhiều.

Thật ra cũng không cần quan tâm lắm đâu.

Bạn mới tham gia wattpad được hơn một năm thôi, vào khoảng tháng 12 bạn mới bắt đầu chap chứng viết truyện. Nếu ai đã từng đọc chắc hẳn sẽ có nhớ đó nhỉ? Hi vọng thôi.

Bạn bắt đầu viết truyện bằng một cách nghiêm túc hơn là chọn cho mình những cốt truyện mang đậm chất teen thường gọi là teenfic, bạn cũng chả hiểu tại sao mình lại thích giọng văn già đời hơn là nhí nhảnh và trẻ trung so với tuổi.

Chắc là già.

Bạn giới thiệu người khác vào câu truyện của bạn nhưng nó không là màu hồng mà là màu sắc rất thật, rất đời thường. Bạn cũng hi vọng những độc giả của mình cũng đừng nên quá tin vào điều ấy, về điều cuộc sống luôn tồn tại vào hoang tưởng và công chúa, vào thiếu nữ nhà nghèo hay một anh chàng công tử. Nó có thật nhưng không phải dành cho mình và cũng đừng nên quá cầu xin nó.

Vì sao ư? Bạn sẽ hiểu sau khi ngắm lấy họ mình có thể làm gì? Mình có thể giúp gì cho họ? Họ sẽ mãi yêu mình chứ?

Hãy đặt cho mình một kế hoạch mà hay gọi là B, nó giúp bạn không lạc loài, không bước hụt và cũng chẳng cướp đi của bạn niềm tin vào cuộc sống.

Bạn có thể đúng không? Mở sách đọc và tận hưởng đi nào.

Đọc sách giúp bạn thích và muốn được sống hơn đây.

Một quyển sách mà bạn nghĩ mọi người nên đọc đó là TẠM BIỆT, EM ỒN CỦA TỜ PI ấy. Nó giống như bạn vậy, rất đời và rất thật.

Nghe RIVER FLOW IN YOU trong khi đọc là một lựa chọn tuyệt vời và đúng gu nhất cho những buổi chiều đầu thu.

Thôi, bạn đi ngủ.

Ngủ ngon nhé.

Sam

11/9/2015

23:32

28. Chương 28: Lớp Tôi

Nếu ai đọc cái này sẽ cảm thấy bản thân của bạn trong quá khứ là một con người đáng kinh tởm và không nên đặt niềm tin. Nhưng biết sao được, dù rất muốn giấu nhưng cảm thấy chẳng phải mình đang cố thu mình sao? Thôi kệ, mất lòng trước hơn mất lòng sau.

Lớp học của bạn những năm đầu cấp 3 rất vui, rất hoà đồng. Vẫn nhớ cứ có ngày nghỉ lại kéo về nhà một đĩa nọ rồi tụ tập ăn uống này nọ xôm lắm. Có những hôm mưa to bão bùng đi học mà còn rủ nhau dép lê đi học, ngày nào cũng lên FB chat với nhau với những từ ngữ bà, tui, bạn nghe là lạ và nó chẳng hợp với phong cách của người Nam tẹo nào.

Nhưng cuộc vui lúc nào cũng sẽ phải tàn.

Sau 20/11 lớp học bắt đầu có biến chuyển. Những cuộc chơi thừa dãn, những nhóm đông người chơi chung ít hẳn, những mối quan hệ nhập nhằng ngày càng được chú ý, những bộ mặt của quá khứ bị bóc trần và chính bạn không ngoại lệ.

Lên cấp 3 bạn gặp những gương mặt mới, bạn có thể không thích họ rồi lâu lâu ra đùa với nhau rằng:” nhìn đằng sau thì đẹp, đằng trước nhìn hết hồn.”

Rồi đến chuyện không mang dụng cụ học tập đi đầy đủ, những tật xấu mà quá khứ hay lặp lại, rồi đến những chuyện quá khứ bị bóc ra một cách kinh dị.

Cuối cùng bạn bị tẩy chay. Tới giờ bạn vẫn ngạc nhiên đó là cả đám nói thì tại sao chỉ có mình bạn lại bị vậy? À đúng rồi, nói người này truyền người khác. Kinh tởm đến thế là cùng.:3 giờ thay đổi rồi.

Đề rồi qua từng năm học, thành viên này lại ra đi, không học tập nơi này nữa. Cái lớp học dường như thiếu đi tất cả hơi ấm ban đầu. Lạnh lẽo và rất đáng sợ.

Nhưng nhóm nhỏ chơi ngày càng thân thiết, những cô bạn xinh đẹp vẫn cố bám víu lấy nhau để lấy chút "hương thơm "

Rồi sau đó là bằng mặt không bằng lòng. Bây giờ vẫn vậy.

Rồi đến những bất hoà trong việc nội bộ đặt áo lớp. Người này muốn đẹp, người thì ưu tiên thoải mái, người thì muốn vừa chất lại vừa cá tính. Ấy vậy mà nói đến giá tiền là y như rằng, biến hết.

Chán phải không???

Đừng kinh tởm nhé.

Sam

12/9/2015

29. Chương 29: Cuộc Đời Nghĩ Về Tương Lai

Nói ra thì cũng được coi là ảo diệu nhưng dù sao cũng vẫn phải nói.

Cuộc đời nó vốn khó sống, nhất là khi ta có một mình và bất hạnh nhất là khi xung quanh những con người thân thuộc lại chẳng có ai để tin tưởng mà nói ra nỗi lòng của chính mình.

Bạn biết không? Tôi rất thích nói, nhưng đôi khi lại nói quá nhiều khiến người ta cảm giác rất sợ hãi và kiệt quỵ về cái cuộc đời vốn đã mong manh này.

Cũng thấy có lỗi nhưng đâu phải cứ im lặng và hi vọng lại là điều tốt đẹp, thích hợp nhất.

Con người ta đôi khi va chạm với sự đời sớm đâu phải là quá nhiều và vất vả. Không phải nó đang làm bạn trưởng thành lên rất nhiều à??

Cũng tự hỏi rốt cuộc con đường mình đi vốn dĩ xưa nay có phù hợp để sau này không phải nói hai từ nếu như không. Cũng tự thắc mắc tại sao mình lại phải sống như vậy.

Thật ra bạn cũng sợ, rất sợ và vô cùng sợ những quyết định ấy. Cũng rất sợ nó sai và vi phạm đủ điều nhưng nếu là đã phóng nhất định bạn sẽ đi với nó tới cùng.

Bạn dám cùng tôi thực hiện nó không?

Bạn sẽ là người chiến thắng nếu bản thân đã trả lời được câu trên.

Sam

20/09/2015

Yêu quý cậu của tôi rất nhiều.

30. Chương 30: Hình Bóng Cũ Của Một Người

Hình bóng ấy nếu có thể bạn muốn mình phải quên nó, quên nó một cách sạch sẽ và nếu có thể hãy là một giấc mơ, một giấc mơ sẽ không bao giờ có thực.

Bạn tìm kiếm hình bóng ấy một cách không cố ý mà là vô tình hiện hữu ngay xung quanh mình, không rõ rệt nhưng cũng không quá mờ nhạt. Và rồi như bạn biết đấy.

Bản sao không thể giống gốc.

Bản gốc không như bản sao.

Bạn đã sai và cái sai ấy làm tim bạn đã và đang đau hơn.

Nhưng nó không còn nhiều như trước nữa, lạnh mất rồi.

Đau thật đấy.

Vậy là cứ thích và chỉ nên coi đó là thanh xuân đẹp để và đừng nên nhìn lại đúng không?

Đừng lặp lại nó nữa đúng không?

22/09/2015

Sam

31. Chương 31: Thay Đổi

Có thể tôi hay nói những điều vô ích nhưng sâu trong đó chúng đều xuất phát từ sự yêu thương và đồng cảm.

Tôi nhận ra bản thân mình thay đổi quá nhiều. Một nụ cười buồn, một khuôn mặt ngày càng đầy đặn, một ánh mắt mà sâu trong đó là sự trống rỗng đến lạ thường theo lời nhận xét của một người bạn.

Tôi thấy nó đúng.

Bạn có nhiều lí do để buồn, cũng như nhiều lí do để viết và đi.

Sự thay đổi của bạn khiến nhiều người không kịp nhận ra bạn và cũng chính sự thay đổi ấy đã mất đi nhiều thứ.

Gần như là một con người sắp về cõi đất.

Bạn vẫn chờ và hi vọng về người nào đó. Bạn vẫn mong rằng bản thân mình sẽ khác và cười nhiều hơn nhưng đó là sự hồn nhiên chứ không phải gắng gượng.

Liệu có thể?

Sam

Trung thu mưa.

32. Chương 32: Gửi Cho Cái Tuổi Mai Sau

Tôi chưa biết đến khi nào mình ngừng thở và rời xa cõi đất này nhưng có điều mà tôi chắc chắn sẽ làm đó là việc sống cho hiện tại, mai sau.

Tôi sắp 17 tuổi và cũng chẳng khó để nhận ra rằng tôi đang đứng trước một bước ngoặt của cuộc đời. Tất nhiên là tôi sợ nhưng tôi vẫn nghĩ bản thân mình sẽ làm được nó thật tốt và nếu hơn được nữa thì sẽ là một điều đáng mừng.

Tôi hi vọng, bản thân mình sẽ sớm trưởng thành và ngày càng mạnh mẽ.

Tôi hi vọng bản thân sẽ không yếu mềm trước thất bại và khó khăn.

Tôi hi vọng cá nhân mình sẽ không bị xã hội vùi dập.

Và tôi hi vọng bản thân sẽ xuất bản một cuốn sách để mọi người cùng đọc.

Nhưng năm tháng tuổi trẻ tôi vẫn hi vọng bản thân mình sẽ sống và được sống cháy bỏng với niềm đam mê, mơ mộng.

Nhưng nếu là nỗi đau tôi sẽ sống cùng nó.

Đời chỉ sống một lần, đừng ngại.

Cùng nhau thực hiện nhé.

33. Chương 33: Quá Khứ Bóng Tối

Nếu cuộc đời bạn là một trang sử trắng thì hiện tại bạn là một màu đen như mực.

Nếu quá khứ bạn là một đồng tro tàn thì hiện tại bạn là một ngọn lửa cháy dữ dội.

Có những quá khứ bạn muốn mình quên đi và thậm chí xoá sạch. Bạn lựa cho mình một lối sống ích kỉ và phủ phàng thay cho những suy nghĩ kẹo ngọt và êm đềm.

Bản thân bạn vẫn tự hỏi, năm ấy mình nói xấu họ là đúng hay sai? Bảo vệ người ấy là đúng hay thừa thãi? Tại sao bạn lại bị ghét nhiều đến vậy??

Và hiện tại như mình chứng. Câu trả lời rất nhiều. Cái đứa ghét nhìn nó thờ thôi cũng muốn bóp cổ cho nó chết rồi.

Suy nghĩ của nhiều bạn là vậy.

Đừng cho rằng bạn viết mấy cái này bạn sẽ là người hoàn hảo, cũng đừng cho rằng bạn thật giỏi và mạnh mẽ khi có thể kể nó một cách dễ dàng.

Bạn hiện tại không ổn.

Bạn bị ghét.

Bạn bị lật mặt.

Bạn bị xem thường.

Bạn bị ruồng bỏ.

Nếu là bạn, bạn có 1 cô bạn thân như tôi, liệu có thể tha thứ dễ dàng, có thể cho nhau cơ hội nữa để lại thân thiết như xưa.

Khó lắm. Cực khó.

30/09/2015

Sam

34. Chương 34: Còn Trẻ Và Cứ Nên Là Yêu Thôi

Hãy yêu và yêu thật nhiều cho cuộc đời thêm tươi đẹp nhé, đừng ngại. Sẽ hối hận đấy.

Cũng đã lâu lắm rồi, bạn vẫn đắm chìm vào một cái mộng tưởng và sự bó chặt của quá khứ đè nén. Nghĩ lại có vẻ dường như khoảnh khắc ấy đã rút đi sinh lực của bạn quá nhiều.

Hãy, cũng chẳng biết nói gì cả. Lấy nó ra làm đề tài viết cũng thú vị ra phết. Thử đi.....!!!!!!!

Đùa thôi. Tình đầu lúc nào cũng đẹp và mong manh trong mọi khoảnh khắc.

Mỗi cái nắm tay, từng cái ôm hay nụ hôn phớt, cái vẫy tay tạm biệt hay đơn giản đôi khi là những câu hỏi vu vơ, mang đầy ý nghĩ ngốc nghếch cũng sẽ để lại cho chúng ta những suy nghĩ và khoảnh khắc dường như là mãi mãi.

Chúng ta ngại yêu vì sợ con tim mình sẽ lại yêu một lần nữa như vậy. Cảm giác dường như đánh đổi cả cuộc đời, thật khó để vượt qua nó nhỉ.

Bạn biết. Bạn hiểu. Bạn thấu. Bởi bạn cũng đã và đang như bạn.

Nhưng quá khứ tồn tại song song hiện tại, hiện tại là nền tảng tương lai, tương lai là khoảnh khắc mà không ai có thể ngờ tới.

Có thể hôm nay ta cô đơn, hôm nay chúng ta đang là một cặp nhưng khi ngày mai tới, một câu nói chia tay hay làm bạn gái/traai cũng có thể thay đổi tất cả.

Đôi khi yêu và thích là một quá trình giải mã mê cung vậy. Chúng ta sẽ gặp lại nơi cũ ít nhất hai lần và đôi khi gặp lại chúng ta không hề nghĩ đã đi qua nó. Rồi khi vượt qua chúng ta cảm thấy hạnh phúc và đường như vui vẻ lên rất nhiều. Tạm gọi là khi chết được lên thiên đường đẹp dễ vậy.

Tình yêu nó cũng vậy.

Chúng ta không coi hiện tại mà cố gắng vun đắp thì chắc hẳn sau này nếu lỡ bỏ qua nhau và rồi đến gặp lại, cảm giác như chưa từng quen ấy. Khó diễn tả thành lời lắm.

Cứ sống hiện tại. Vấp ngã hay chia tay chỉ là cái mở đầu cho một câu truyện khác, một trang sử mới của quá khứ mà thôi.

Là khó là đau đấy nhưng đừng vì thế cho mình khổ nhất thế giới và đời.

8 tỷ, 8 tỷ người đấy và dĩ nhiên sẽ có người thuộc về bạn thôi.

Cùng cố gắng nhé.

Sam

35. Chương 35: Người Tôi Quý

Anh - một người đầu đàn của lớp 12 đoàn kết nhất trường, là một chàng trai học giỏi và rất dễ thương.

Tôi biết anh lâu rồi, cũng gửi lời kết bạn từ hồi nào hồi nao chẳng nhớ nhưng sau vụ kéo co cuối 11 mới được chấp nhận và đến tháng 9 chúng tôi mới nói chuyện.

Anh là người mạnh mẽ nhất mà tôi từng gặp.

Tình yêu của anh chỉ những người có tư tưởng thoải mái mới hiểu, anh thích con trai chứ không phải phụ nữ. Điều đó có vẻ giống như anh bị người ngoài xem thường vậy.

Trước đây, tôi sẽ vậy nhưng giờ không.

Tôi hâm mộ anh và họ.

Nhưng người đó phản bội anh, đi cùng bạn thân anh vào nơi nào đó riêng tư.

Anh bệnh, cãi nhau, gia đình như vắt kiệt sức anh.

Chỉ còn bạn bè.

Tôi vẫn động viên anh và thăm hỏi nhưng dường như nỗi buồn của anh càng lớn hơn.

Tôi sợ cho chính anh và tương lai của anh.

Nhưng anh mạnh mẽ lắm. Cũng sẽ đỡ lo hơn.

Mệt mỏi lắm

Mong nhanh khỏe.

BIÊN HOÀ

13/10/2015

36. Chương 36: Cấp Ba Biến Người Quen Thành Lạ

Biết nói sao đây?

Cấp 3 chính là ngôi nhà mới, ngôi trường mới, thầy cô mới, bạn bè mới và môi trường mới.

Ở cấp 3 chúng ta sẽ trưởng thành hơn rất nhiều từ suy nghĩ cho đến hành động và quan điểm, chúng ta sẽ thông suốt cho mọi vấn đề rồi sẽ đưa ra hướng giải quyết thích hợp.

Chúng ta sẽ bớt ồn ào, bớt náo nhiệt, bớt nụ cười và ánh mắt hồn nhiên. Chúng ta sẽ trở nên khác lạ, ít nói và trầm ổn hơn trước mọi thứ.

Chúng ta sẽ đương đầu với khó khăn và thách thức cho những bước đi đầu tiên vào cuộc sống thực.

Chúng ta sẽ bớt dựa dẫm vào cha mẹ, bớt e thẹn trước đám đông.

Nhưng, cấp 3 nó lấy đi những người bạn, những tình bạn đẹp.

Ờ thì một chút bỏ qua nhau cho một phút lơ đãng.

Ờ thì một chút bận cho những công việc đột xuất.

Ờ một chút quên cho phút giây cổ tình.

Và bạn biết không? Dù cố tình hay vô tình thì chúng ta cũng sẽ bỏ qua nhau dễ dàng, chúng ta cứ thế bước thẳng và không quay lại nhìn người phía sau. Và như sự an bài của cuộc sống và số phận, bản thân tôi chính là những con người phía sau ấy với biết bao kỉ niệm.

Tôi không muốn quên, bởi căn bản tôi là một con người.

Tôi không muốn mình lạnh lùng và thờ ơ với mọi thứ.

Tôi không muốn quá nhiều sự chú ý, đôi lúc tôi vẫn hi vọng người đó quay lại và cười một chút với tôi.

Nhưng cuộc sống nó vốn dĩ vẫn thế. Lạnh lùng lắm.

Tôi vẫn ở đây với gương mặt tròn quay, nụ cười đầy miệng, mái tóc ngày càng ngắn. Bạn sẽ nhớ tôi hơn những người khác chứ?

37. Chương 37: Mạnh Mẽ Và Độc Lập

Có nhiều người hỏi tại sao tôi lại mạnh mẽ đến vậy? Dám đối diện với sự thật và nỗi đau một cách bình yên đến vậy. Tôi cũng không biết phải trả lời sao cho câu hỏi đó mà ngay chính bản thân tôi cũng không biết câu trả lời.

Phải, tôi giỏi giấu cảm xúc, tôi giấu được nụ cười và nước mắt một cách nhẹ nhàng. Nhưng có lúc nào đó, ngay khi về nhà chẳng hạn, tôi sẽ úp gối lên mặt và khóc một trận thiệt đã cho đôi mắt và suy nghĩ. Rồi đến lúc tôi cảm thấy đỡ hẳn rồi thì sẽ uống một li nước chanh lạnh và nghe Hall Of Fame để lấy lại tinh thần rồi sau đó lại cười như chưa xảy ra chuyện gì.

Có thể tôi chưa từng yêu ai, nhưng thích thì có. Còn việc gì buồn bằng là việc mãi mãi chỉ đứng sau một người và hi vọng người đó quay lại. Và như bạn biết ấy, vòng chuyển đời của tình cảm, số phận nào có để yên. Chúng lại quay và quay liên tục, còn tôi thì lại chỉ đứng im và chờ.

Tôi chẳng mạnh mẽ và cũng chẳng độc lập. Đó là vì bạn chưa nhìn thấy tôi khóc.

Và bạn biết không? Cuộc đời thật khó sống. Cuộc đời thật mệt mỏi nhưng nó lại công bằng. Chắc có lẽ hiện tại tôi mệt mỏi và cô đơn thì rồi đến khi nào đó tôi sẽ lại có đầy đủ niềm vui và người bên cạnh đứng không?

Thôi thì cứ chờ vậy. Đời mà, nào ai biết được ngày mai.

38. Chương 38: About Me

Tôi - một đứa con gái rất tầm thường. Cũng tạm nhìn cái mặt và cũng ảo tưởng mình đẹp hơn người ta. Cũng mập, ăn nhiều và nói nhiều như người ta cho giống. Cũng học tạm so với mấy đứa 12 đang cầm đầu cầm cổ chạy theo chương trình 12.

Hôm nay thầy bảo những người tốt luôn là những người biết lắng nghe và chia sẻ với người khác. Sống cuộc đời nhân hậu và không suy nghĩ đến luật đời và cái trả công của bất cứ ai. Chỉ đơn giản là thế.

Lúc đầu cũng thấy nhột lăm. Ôi sao mà giống mình thế nhỉ. Nhưng rồi lại nhận là chả giống. Bạn chả tốt thế đâu. Cũng hơi buồn, mà thôi cũng kệ.

Bạn may mắn được sống trong cuộc sống đầy đủ, ấm no và hạnh phúc. Bạn cũng đầy đủ như người ta chỉ là chưa bằng thôi. Bạn vẫn có laptop, ipad, điện thoại theo như cầu và ý muốn của ba mẹ. Bạn viết được những dòng này bởi chắc bạn mạnh mẽ và giỏi đưa cảm xúc để người ta cùng giống mình.

Nhưng, gia đình vốn lẽ bạn là công chúa, ngoài đời bạn sẽ là thợ săn.

Cảnh giác với đời, cống hiến và lo toan, trả giá.

Học sinh thôi, nhưng cái giá để trưởng thành bạn đã đổ không ít nước mắt.

Đừng tự hào, đừng ngưỡng mộ bạn. Chả giàu có hay xinh đẹp gì đâu. Chỉ thích ngồi viết mấy câu chữ nhảm nhảm với đời bớt buồn thôi.

Tất cả rồi sẽ ổn. Cố lên.

39. Chương 39: Tôi Của Hiện Tại

Cũng chả có gì nhiều lắm để kể.

Hôm nay chúng tôi lại nói những câu chuyện vu vơ để gọi lại cái quá khứ. Bạn đừng nhảm, chúng tôi học khác trường và cũng chả liên quan gì đến nhau cho đến khi học cấp 3 và nó ngồi kế bên cạnh tôi.

Nó mập và tôi cũng thế. Nó giỏi Lí Toán Hoá và cái môn Anh chết tiệt thì tôi lại ngược lại. Văn sử địa lúc nào cũng hơn nó. Nó bực lăm. Nó bảo: " tao éo hiểu tại sao trong khi tao chăm chú nghe giảng và ghi chép cẩn thận mà vẫn không trả lời được câu hỏi khó của cô, còn mày trong khi đó nằm ườn ra đọc truyện rồi bấm máy xoẹt xoẹt mà vẫn trả lời được dù không nghe giảng."

Đặc biệt đấy nha cưng.

Tình cờ hai đứa ôn lại chuyện lớp 10.

Nó bảo ngày đó tôi dễ thương lăm. Trắng, học giỏi mà lại ít nói, ai như bây giờ. Điên điên phát sợ, rồi lại đen nhẻm. Nhìn tôi nó bảo nó nhớ mái tóc dài nâu của tôi mà bây giờ thì nó chỉ ngang vai và cũng chả đủ để cho nó nghịch nữa. Thêm nữa là hay buồn.

Nó bảo tôi khác. Quá khác. Chả lẽ vì ai đó.

Đúng. Không sai.

Cắt tóc ư??? Chả có đứa nào lại tự động cắt mái tóc của mình ngang vai rồi mái bằng rồi son phấn như tôi đâu nhỉ?? (phần rôm cho có mùi ở người, nỏ ở mặt).

Bạn thấy đấy. Nó bảo lạ. Ừ thì lạ.

Tôi cũng không hiểu sao mình lại vậy. Chỉ là làm theo cảm hứng thôi. Quan tâm chi cho một đúng không? 3 năm rồi, cậu có nhớ tôi không?

Tôi chả nhớ cậu nhưng tôi muốn gặp cậu. Vậy đấy.

Cậu còn ổn không? Tình đầu đẹp.

40. Chương 40: Bạn Bè Xung Quanh

Giờ tôi sợ đặt niềm tin vào người nào đó nhiều lắm, có vẻ như bị phản bội lại quá nhiều chẳng? Cũng chẳng biết nữa, khó hiểu lắm.

Tôi cô đơn và đầy suy nghĩ nội tâm.

Tôi nhiều bạn nhưng lại thiếu người tâm sự.

Tôi vốn dĩ ghét cô đơn và ồn ào nhưng nhiều lúc thêm nó tới mức điên cuồng.

Tôi ghét chơi với người nói mình buồn cười nhưng lại muốn người ta kể về mình cho tôi nghe.

Là sao?

Bạn biết đấy, tôi khó hiểu kinh khủng.

Tự nhiên nhớ mình ngày xưa, ít nói và hay cười. Ai như bây giờ, điên và tệ đến phát sợ.

Buồn cười thật đấy.

Bạn bè nó phản bội thì kệ mẹ nó. Tôi ổn, thế thôi nè?

Đừng lo.

41. Chương 41: Sự Thật Thế Nào Chắc Chả Ai Biết

Tôi là đứa tệ hại và đó là điều chắc ai cũng biết. Càng lớn tôi càng nhận ra bản chất thật sự của mình và các bạn, những độc giả của tôi, đừng cho rằng tôi viết những lời này để câu view hay sự chú ý, cũng đừng cho rằng tôi bi quan về cuộc đời này. Nó chính là tôi, tôi chính là đó. Quan trọng bạn có đọc và hiểu về tôi hay không thôi.

Tôi không hoàn hảo, chắc cũng chẳng ngốc nghếch lắm, học không giỏi và cũng chẳng xinh. Trai gái, ai cũng có thể chơi và nói chuyện nhưng còn tùy người có nên dài lâu hay không thôi.

Tôi viết truyện nhưng đừng bao giờ gán mác tôi vào hai chữ NHÀ VĂN. Nó cao cả lắm, bởi đa số cái chữ nó dạy đời người và con người cần chữ để sống, còn tôi tệ lắm, gán cái mác đấy không phải đang hại đời à?

Bạn bè cứ thấy tôi viết được 2-3 câu truyện rồi sau đó áp tôi vào hai từ đó rồi cho rằng tôi hoàn hảo, đủ nhân cách để dạy đời mà nói thật nhiều lúc chỉ muốn hét thẳng vào mặt chúng nó và tuôn ra một tràng đủ để xả.

” MÀY ĐÃ BAO GIỜ ĐỌC TRUYỆN TAO VIẾT CHƯA. MÀY BIẾT NÓ VIẾT VỀ CÁI GÌ KHÔNG? MÀY NGHĨ TAO ĐỦ TƯ CÁCH ĐỂ NHẬN HAI TỪ ĐÓ À? MÀY NHẦM RỒI, TAO VIẾT CHỮ TAO ĐỂ PHẢI NHÀ VĂN CÒN NỮA TAO CHẴNG TỐT ĐẸP ĐẾN VẬY ĐÂU. VẬY NÊN ĐỪNG BẢO TAO NHƯ VẬY, NGHE Ô UẾ LẮM. ”

Thế đấy.

Cuộc đời rất lắm người làm quảng cáo hình ảnh và dĩ nhiên cái mác viết truyện thành nhà văn của tôi chắc chẳng cần lâu để mà nổi tiếng.

Thôi đừng lại, cho tôi xin.

Tôi thích viết nhưng bạn đừng nghĩ tôi hợp, đừng nghĩ tôi đủ trình để dạy bạn và nói được hai ba câu dạy đời nhau.

Tôi tệ. Bạn tệ hay không tôi không biết nhưng cứ sống với nhiều người vào để người ta đánh giá mình chứ không phải đi qua ai cũng chào hai ba câu có lẽ là được gán mác ôi nó tốt lắm, nó ngoan ngoan lắm đấy.

BIẾT NGƯỜI BIẾT MẶT ÉO BIẾT LÒNG.

SỐNG SAO AI CŨNG BIẾT.

TỐ TỆ. TỐ VẤN ỔN.

TỐ TỐT. NGƯỜI TA SẼ BIẾT TỐ TỐT.

Người ngoài cuộc mấy khi hiểu được như người trong cuộc, người trong cuộc mấy khi biết người ngoài cuộc nói gì mình.

Tai nghe một mắt nhìn mười truyền lại trăm.

Vậy nên cho tôi xin hai chữ bình yên.

Tôi không ghét bạn và cũng chẳng kích ngòi nổ cuộc chiến. Người bạn yêu, người bạn thích tôi biết họ tốt hơn tôi, người ta đẹp hơn tôi nhưng bạn nên nhớ đời bạn chưa hết, chưa gặp đủ dạng người và vậy nên đừng gộp tôi vào thành phần cao cả ấy qua mấy câu chuyện đời.

Tôi chỉ là một đứa thích nhìn vào nội tâm. Thích cười nếu muốn, thích buồn để được người khác an ủi và chú ý.

Nhưng chắc sẽ có người cho rằng tôi tốt đẹp.

Thân và cũng chả thân.

42. Chương 42: Thích

Có vẻ như dạo này tôi đang thích ai đó rồi.

(dành riêng cho 1 bạn của tôi trên watt ” đừng cố gắng hỏi tao, t chưa chắc chắn, có thể giống lần trước vậy đấy ”)

Nói sao nhỉ.

Tự nhiên thấy cứ thế nào ấy, khó diễn tả lắm.

Mà thôi, cứ nghĩ đến hiện tại là thấy không ổn và hợp rồi, vì sao ư?

Nhiều cái bất cập lắm, với lại thích làm bạn với nhau hơn.

Bạn ấy đẹp, học giỏi, cá tính mạnh, là con trai đủ kiểu, thích nhất ở giọng nói.

Bọn mình có đi chơi với nhau một lần nhưng có thể là do mình hẹn bạn ấy tuần trước đó mà bạn ấy bận, thì lần này coi như đi bù.

Nói chung là không có gì nhiều ngoài việc mình than phiền về hiện tại, ời quá trời thứ khiến mình mệt mỏi và có vẻ như bạn ấy giống bị ép buộc và muốn về lắm.

Chán mình thật.

Giờ làm seo?

Mà thôi cứ giữ như hiện tại đi. Thay đổi hay làm gì nữa chắc vẫn thế.

Gửi từ cái ngày trước khi thi và đang ngồi lẩm nhẩm Địa ”thần thánh”

Sắp Noel, vui nha.....

43. Chương 43: Cô Gái Và Đàn Bà

Chào các bạn, tôi là một K50 của NEU. Biết đến Confessions này cũng khá lâu rồi nhưng hôm nay tôi mới đủ can đảm chia sẻ về câu chuyện của cuộc đời mình. Mong những bạn gái, những ai đang lảo đảo có thể một lần nhìn lại mà ra quyết định đúng đắn hơn.

Tôi đã từng là một đứa con ngoan, trò giỏi, được thầy cô yêu mến, bạn bè nể phục và bố mẹ thì hết sức chiều chuộng. Tôi ưa nhìn, năng động, lại luôn vui vẻ lạc quan. Từ bé đến lớn tôi luôn được bảo bọc kĩ

lường nên chẳng biết đến vất vả là gì. Có lẽ chính vì cuộc sống quá xuôi chèo mát mái ấy mà tôi cứ ảo tưởng cho mình là giỏi giang bản lĩnh lắm.

Sóng gió chỉ đến và thử thách cái bản lĩnh kém cỏi ấy của tôi khi tôi bắt đầu lên lớp 9. Gia đình gặp biến cố lớn, bố mẹ và anh chị buộc phải vào Sài Gòn sinh sống, để tôi một mình ở nhà với ông bà một thời gian rồi chuyển vào sau.

Cuộc sống cũng không có gì đáng nói nếu tôi không gặp người đó. Khi ấy anh là thầy giáo trẻ mới chuyển về trường cấp 3 của tôi công tác, phụ trách ngay lớp tôi.

Tôi là lớp trưởng nên thường xuyên trao đổi với thầy về nhiều việc. Tôi quý thầy, coi thầy như người anh lớn của mình. Thầy cũng rất quý tôi, luôn quan tâm chăm sóc cho tôi từng chút một.

Có lẽ sự cô đơn, thiếu vắng tình cảm gia đình của tôi đã khiến thầy mềm lòng chẳng? Còn với tôi, choáng ngợp trước sự hiểu biết, thâm trầm cùng sự dày dặn kinh nghiệm trong cuộc sống của thầy. Tôi nhanh chóng nghĩ đó là tình yêu.

Ngày qua tháng lại, sau bao lần thầy xuống nhà tôi kèm tôi học (tôi là thành viên duy nhất trong đội tuyển học sinh giỏi của thầy) thì chuyện gì đến cũng phải đến. Tôi hiểu điều đó có nghĩa là gì, tôi đã trở thành đàn bà ở cái tuổi 16 như thế.

Từ ngày đó trở đi, tôi yêu thầy bằng con tim non nớt và suy nghĩ ngô nghê của một đứa học trò. Cứ nghĩ sau này chỉ vài năm nữa thôi, chúng tôi sẽ có thể ở bên nhau một cách đường đường chính chính.

Tôi không phủ nhận là thời gian đó, mình đã hư hỏng đến như thế nào. Bởi ông bà tôi ở cách đó gần 2 cây, chỉ có mình tôi trông nhà, nên gần như tôi nào thầy cũng qua và nói muốn kèm tôi học, nhưng sự thực là làm gì thì có lẽ mọi người đều đoán được.

Tôi như kẻ bị mù chỉ tin vào mình thầy, chỉ nghe lời duy nhất thầy, đáp ứng mọi yêu cầu của thầy, vì nghĩ rằng là tình yêu thì phải thế.

Tất cả chỉ thực sự sụp đổ khi tôi mang thai. 16 tuổi, làm mẹ ở cái tuổi 16 ư? Tôi chưa từng nghĩ đến. Tôi nói chuyện với thầy, mong tìm ra cách giải quyết nào đó, nhưng đáp lại sự mong mỏi của tôi, thầy rảo hoảnh coi như đứa bé đó chẳng liên quan gì đến thầy.

Thầy phân tích cho tôi thấy, tốt nhất là tôi nên lặng lẽ bỏ đứa bé đi, đừng đại dột mà làm rùm beng mọi chuyện. Tôi hiểu những gì thầy nói, tôi biết thầy nói đúng. Ở vùng quê này thì ai tin được một thầy giáo đường hoàng, đạo mạo lại có thể làm cho một con bé (đã từng) rất giỏi giang man bầu cơ chứ?

Ai có thể chấp nhận được một đứa con gái như tôi? Tôi có trách thầy không? Có chứ. nhưng có lẽ tôi trách bản thân mình nhiều hơn. Tôi ngu ngốc và quá non dại, để bấy giờ cái giá phải trả là quá đắt cho cái sự kém cỏi đó.

Sau khi nói chuyện với thầy xong, tôi chỉ cười nhạt và không bao giờ có ý định đến tìm thầy một lần nào nữa. Người đàn ông tôi từng nghĩ là tôi yêu, yêu bằng cả trái tim đại dột, u mê của mình, giờ chỉ còn là nỗi chán chường và thất vọng trong tôi.

Lấy hết can đảm, tôi kể với bố mẹ mọi chuyện. Gần như ngay lập tức, bố mẹ tôi bay ra Bắc.

Trái ngược với suy nghĩ của tôi, nhìn thấy tôi, bố mẹ chỉ khóc. Ngay khi nhìn những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt khắc khổ của bố mẹ, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra tôi là đứa con bất hiếu đến nhường nào.

Rất nhanh sau đó, tôi chuyển trường vào Sài Gòn. Tôi ra đi trong lặng lẽ, không kịp chào tạm biệt cả những bạn bè thân, cũng không có cơ hội gặp lại thầy một lần nào nữa.

Thời gian mang bầu Sún (tên con trai tôi) là thời kì tôi đau khổ nhất. Học lớp 11 mà phải đến trường với cái bụng bầu vượt mặt, không phải nói chắc mọi người cũng đoán được phần nào tôi ê chề nhục nhã ra sao. Thật may khi ngôi trường tôi theo học đồng ý chấp nhận tôi, các bạn bè cũng không dò xét nhiều mà đối xử với tôi rất đúng mực.

Ở cái thành phố hoa lệ này, có lẽ họ cũng không quá bận tâm về một con bé mang bầu ở cái tuổi trẻ măng như thế. Gia đình tôi luôn khuyên tôi nên tạm nghỉ một năm, đợi sinh xong rồi tính tiếp. Nhưng tôi sợ rằng khi tôi rời xa trường học, tôi sẽ sụp đổ. Tôi sợ hãi những khoảng thời gian nhàn rỗi của mình vì khi ấy, những kí ức về thầy, về quãng thời gian buông thả ấy cứ hiện lên giày vò và cắn xé tôi.

Tôi thương con tôi, tôi thương gia đình tôi, nên tôi lại càng phải cố gắng hơn gấp bội. Tôi chăm chỉ đi học ở trường, tập thể dục đều đặn, về nhà lại học tiếng Anh, nghe nhạc và cố gắng không để mình rơi vào trạng thái trầm cảm.

Quãng thời gian đó, nếu không có tình yêu của bố mẹ và anh chị, có lẽ tôi đã chẳng thể vượt qua được. Đến cuối năm lớp 11, tôi sinh bé Sún. Ném trải nỗi đau đớn tột cùng ấy, tôi mới càng thấy trân trọng sinh mạng của mình, trân trọng gia đình và cuộc sống này nhiều hơn.

Thật may mắn, bé Sún lớn lên dù không có tình yêu của bố nhưng cũng rất ngoan ngoãn và khá khỉnh. Con đáng yêu và rất quần bà ngoại. Gia đình tôi tuyệt nhiên không bao giờ nhắc đến khoảng thời gian đó nữa, cũng không bao giờ hỏi tôi về thầy, về cha của Sún.

Nỗi vất vả khi làm một người mẹ đơn thân không phải ai cũng có thể hiểu, nhất là khi tôi lại làm mẹ ở cái tuổi quá trẻ như vậy.

Nhưng tôi biết mình không được phép mềm yếu, mình có gia đình bên cạnh, mình phải cứng cỏi lên để có thể chăm sóc được con. Thời gian đó, tôi tạm nghỉ học để ở nhà chăm sóc cho con cứng cáp hơn một chút.

Nhưng cuộc đời chưa chịu dừng lại ở đó, vào một buổi chiều, bố mẹ tôi đi làm về và bị tai nạn giao thông. Họ đột ngột qua đời. Khi đó, tôi đang học cuối năm 12 và bé Sún đã được gần 2 tuổi.

Không thể diễn tả được nỗi đau tột cùng của anh chị em tôi khi đột ngột mất đi 2 người thân yêu nhất ấy. Riêng với tôi và con, nó chẳng khác gì rơi xuống vực sâu mà không cách nào lên được.

Tôi đã làm khổ bố mẹ quá nhiều, chưa bù đắp được một ngày nào mà giờ bố mẹ đã vội ra đi. Bây giờ khi đang ngồi đây và viết những dòng này, tôi vẫn đang khóc. Nhưng không còn là giọt nước mắt yếu đuối của ngày ấy, tôi chỉ muốn cho bố mẹ thấy là tôi đã vượt qua nỗi đau đó như thế nào và sống ra sao, để bố mẹ có thể yên lòng.

Hết năm học lớp 12, tôi một mình đem con ra Bắc, mặc cho lời ngăn cản quyết liệt của anh chị. Nhưng tôi quyết tâm thực hiện mong mỏi của bố khi còn sống, đó là tôi có thể đỗ được vào trường đại học KTQD. Vừa chăm con, vừa ôn thi, đó là khoảng thời gian cực kỳ gian khó nhất đối với một đứa con gái vốn chưa bao giờ phải chịu khổ về vật chất như tôi.

Tôi gửi con ở một nhà trẻ tư nhân, sáng đi dạy thêm, chiều đi chạy bàn, tối về nhà lại vừa chăm con vừa ôn thi. Ấy thế mà tôi cũng đỗ, đỗ vào ngành cao điểm nhất trường hẳn hoi. Ngày biết tin mình đỗ đại học, tôi ôm con ngồi khóc suốt cả một đêm. Cuộc sống của mẹ con tôi giờ sẽ đi tiếp về đâu đây?

Phòng trọ nghèo nàn, thiếu thốn đủ mọi mặt. Vay mà trời thương con tôi vẫn lớn lên khá khỉnh và khỏe mạnh. Con đáng yêu, nghe lời và sống rất tình cảm. Anh chị tôi thương em, bảo tôi để con cho anh chị nuôi vài năm cho đến khi tôi học xong, nhưng thằng bé quần mẹ, không thể xa tôi được 1 tuần.

Vậy là tôi vừa đi học, vừa đi làm, vừa chăm con. Nhiều lúc nghèo đến mức tôi chỉ có thể ăn cơm trắng qua ngày, dành tiền mua sữa cho con. Con thiếu thốn, chưa bao giờ biết đến một bộ quần áo đẹp, chưa bao giờ được tôi đưa đi chơi. Vậy mà con không hề đòi. Có lẽ con cũng thương mẹ con vất vả và hiểu hoàn cảnh của mình nên rất yêu tôi. Nhiều đêm nằm ôm con, nghĩ về lời con trẻ thỉnh thoảng lại hỏi con không có bố hả mẹ, mà tôi ứa nước mắt.

Tôi cũng mong mỏi cho con một cuộc sống đủ đầy, một gia đình hoàn chỉnh, nhưng có lẽ chưa phải là lúc này. Tôi thương con tôi phải lớn lên dưới mái nhà trọ nghèo nàn chật chội, với sự bận rộn của mẹ, với thiếu thốn đủ đường. càng thương con, tôi lại càng điên cuồng lao đầu vào học và đi làm.

Vốn tiếng anh cũng khá nên tôi xin vào làm cho một công ty du lịch, đi tour quanh Hà Nội, nhận tiền tip từ khách du lịch nước ngoài. Tiền lương làm thêm và sự giúp đỡ của anh chị cũng đủ cưu mang mẹ con tôi chật vật đi hết 4 năm dài. 4 năm đó, công việc gì tôi cũng đã từng thử, có đêm chỉ ngủ 2,3 giờ đồng hồ. Từ gia sư, rửa bát thuê, chạy bàn, PG, đến bán hàng, phụ bếp, gì tôi cũng đã từng làm.

Và trong một lần đi gia sư, tôi đã gặp chị. Chị là mẹ của học sinh tôi dạy và cũng là một người mẹ đơn thân. Biết hoàn cảnh của tôi, chị thương lắm. Chị giúp đỡ tôi rất nhiều mà bây giờ tôi vẫn chưa sao trả nghĩa cho chị hết được.

Chị coi tôi như em gái, cho tôi vào làm trong công ty của chị, vô tình lại là nơi phù hợp với ngành nghề tôi đang học. Vậy là mới năm thứ 3 thôi, tôi đã có công việc với đồng lương đủ nuôi con mà không cần nhờ đến anh chị nữa.

Bây giờ, khi đã ra trường được 2 năm, nhờ sự cố gắng của bản thân và sự giúp đỡ của chị, tôi đã là trưởng bộ phận, đã có đủ tiền để nuôi con, thuê cho con một cái nhà tốt hơn, mua cho con hộp sữa tốt hơn.

Vì yêu cầu công việc, tôi cũng chú trọng đến ngoại hình nhiều hơn. Và ít nhất cũng đã trở thành một trưởng bộ phận năng động, trẻ trung, và xinh xắn như mọi người nhận xét.

Khi cuộc sống đang dần ổn định như thế thì tôi lại gặp lại thầy. Thầy xuất hiện trước mắt tôi một cách tình cờ khi thầy đưa cháu trai đến xin việc. Chúng tôi gặp nhau, nhanh chóng nhận ra nhau, rồi cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản để đối diện với nhau.

Hận thù trong lòng tôi sớm đã không còn. Tôi chỉ nhìn thầy như một người bạn đã quá lâu không gặp, không chút tò mò về cuộc sống của thầy, cũng không còn bất cứ cảm xúc nào nữa. Và khi đó, tôi biết rằng, tôi đã có đủ dũng khí để gạt lại quá khứ sau lưng mà sống tiếp.”

Nguồn YANTV

Vài dòng bên lề....

Tôi không cần biết đây là một câu chuyện có thật hay hư cấu nhưng dù sao nó cũng để lại trong tôi một dư vị khó tả...

Tôi nhìn cô ấy ở cái tuổi đó và tôi nhìn cái tuổi 16 mà tôi đã đi qua. Phải, ngày xưa gia đình tôi cũng khó khăn, ba mẹ cũng phải xa tôi hoặc đưa cho ông bà nội hoặc mang tôi cùng họ vào thành phố Biên Hoà nhưng lúc đó tôi quá nhỏ và không thể hiểu nổi cơ cực này. Tôi thấy mình may mắn.

16 tuổi, tôi không làm được quá gì nhiều, tôi bị quá nhiều áp lực đè nặng và đôi lúc muốn giải thoát chính mình, suy nghĩ này thật ngu ngốc. Tôi than trời, tôi than đất, tôi than với tất cả mọi người, để rồi bây giờ so với cô ấy cuộc đời tôi vẫn còn nhiều hoa hồng lắm.....

Giờ tôi chỉ nên cố gắng, cố gắng... Gạt mọi thứ xung quanh bản thân để bắt đầu mới....

Tôi đã hơn 17 và tôi cần mạnh mẽ.... Bất cứ ai đọc những dòng này, hãy dành 5 phút suy lại mình, sau đó lấy một tờ giấy viết những thứ mà ngày xưa mình đã làm và bỏ lỡ.

Hãy biến nó thành sự thật.

Chúc may mắn.....

44. Chương 44: Năm Mới

Nói chung là năm mới Tết đến.

Bạn Tép đây chúc mọi người năm mới hạnh phúc và luôn luôn nở nụ cười. Kệ mẹ nó đời cứ cười lên là đời nó đẹp hết.

May mắn hem.

Chúc mừng năm mới.

Tôi yêu các bạn.

Tép

45. Chương 45: Những Mối Quan Hệ

Ở cuộc sống đầy toan tính và khắt khe này, những mối quan hệ thật dễ làm cho chúng ta cảm thấy mệt mỏi. Nói sao nhỉ? Một chút gọi là cười đùa, một chút ghen ghét và một chút yêu thương cũng khiến cho con người ta ganh tị, bất chấp tất cả để đạt đến mục đích cuối cùng của chính mình.

Chơi vơi trong nó, nhìn người xung quanh, gương mặt và biểu hiện là những thứ không thể tách rời nếu muốn giữ một mối quan hệ bền chặt và khăng khít.

Nào là tiệc sinh nhật, nào là tân gia, nào là đồ rửa.... Rốt cuộc nó cũng là những thứ, những sợi dây để cố buộc chặt lẫn nhau.

Nếu yêu thương là luôn luôn đủ thì có phải sẽ chẳng có những đau thương này?

Nếu yêu thương thật sự xuất phát từ hai phía thì đâu cần ai cũng phải mệt mỏi khi nghĩ về chúng?

Rốt cuộc quen biết nhiều, bạn bè nhiều thì mấy ai sẽ lại thật vậy với mình. Ôi cuộc sống. Rốt cuộc thì nó thật màu nhiệm.

Và mối quan hệ thì ngày ngày đau đầu cố giữ. Rốt cuộc nên làm sao?

Mệt.....

Tép

46. Chương 46: Nhật Kí Tép Bị Ốm

Tình hình là tớ ốm theo từng cơn từ Tết tới giờ và từ thứ hai đến hôm nay có triệu chứng nặng hơn, ngày hôm qua mất cmn vị giác. Vâng, vị giác ấy.....

Hôm nay có mẫu chuyện bé nhỏ

Em troai:” mẹ ơi, chị lại ốm kìa. Sốt nóng lắm. ”

Mẹ:” biết rồi, con gấu trúc ấy nó lại ốm theo cơn rồi. Rõ khổ.”

Ba:” giờ sao? ”

Mẹ:” tí nấu cháo cho nó ăn.”

Riết má đặt cho bạn tên CON GÀ CÔNG NGHIỆP BÉ NHỎ CỦA MẸ VÀ HAY XOA BỤNG MÌNH KHI NÀO MÌNH ĂN NO, GỐI ĐẦU NGỦ DƯỚI BẾP TRONG KHI MIỆNG VẪN NHỒM NHOÀM TÉP BƯỞI.....

Lúc gà lúc gấu cũng không biết nữa, tùy lúc má gọi...

Hí hí

Và hiện tại là sốt 38°C và mắt mới được nặn cục mụn mủ hồi sáng. Không buồn ngủ, khó chịu và rất là muốn ăn nhưng sợ mập.

Nên đắp khăn lạnh khắp người.

Phê..... Như con tê tê

Đùa vậy thôi chứ năm sau học xa nhà, vắng ba má ai sẽ dẫn bạn đi khám bệnh, ai mua thuốc, ai nấu cháo bạn ăn.... Khi mà bạn có thói ăn rất chi là ngược đời....10h đêm thèm cháo.....

Haizzzzzz

Sài Gòn nhiều cao ốc ngấm mỗi cổ quá ba nhỉ?

Ừ. Nhưng mà ở mình làm gì có. Ráng học mốt mua cho ba ngấm Sài Gòn nha.....

Vâng ạ. Áp mái nhá?

Cao lắm cô gái oiiiiiii

:3

Tép

Nhật kí bạn béo ốm.....

Tớ đang ôm hộp giấy, bứt một tờ, nhét vào mũi, xịt xịt và chùi chùi..... Khôbg ngửi thấy mùi gì và vị giác thì em ấy đi đâu rồi đó.....

Trán đắp khăn lạnh....

Nóng chảy mỡ bụng béo

Đi ngủ đây

3/3/2016

47. Chương 47: Nụ Cười

Càng lớn ta càng nhận ra nở một nụ cười đâu phải dễ.

Đâu còn là nụ cười hồn nhiên lúc bé thơ trong vòng tay ba mẹ mà là những nụ cười trưởng thành, đầy mùi vị xã giao và bất chặt lấy danh vọng và quan hệ.

Ai rồi cũng sẽ phải lớn, phải khác và phải tập làm quen với những bước chân đầu đời chập chững mà không còn vòng tay che chở, dịu dặt của ba mẹ.

Những va chạm làm chúng ta trở nên bất cần, cái mối quan hệ gần như trở thành chiếc phao cứu sinh trong khi bạn là nạn nhân sắp chết đuối, những con người đã từng thân thiết, hiểu nhau lại trở thành những đối thủ trên thương trường, trong tình yêu và trong cuộc hành trình tìm hạnh phúc, khẳng định chính mình.

Mệt lắm đấy.

Con gái à.... Hãy cười nhiều lên. Phải cười thật hạnh phúc.

Bởi nếu là bị bỏ rơi, bị chia tay thì hãy chứng tỏ mình vẫn ổn, vẫn ổn hơn ai hết và mình cũng chẳng cần ai phải thương hại.

Cô đơn khác cô độc.

Du lịch một chuyến nếu bạn nhớ nụ cười vui vẻ.

Đàn ông, con trai đúng là một nửa của mình nhưng nụ cười của mình mới chính là thứ làm họ rung động. Thật đấy.

Cuốn sách giới thiệu....

Điều cuối cùng ở lại.

Hẹn hò với châu Âu.

Tép

48. Chương 48: Hoá Ra Tôi Không Hề Cô Đơn

Nhiều lúc cứ nghĩ mình cô đơn và cô độc giữa thế giới này lắm. Có thể một chút gì đó va chạm, học hành và những mối quan hệ đủ có thể làm tôi gục ngã, mệt mỏi. Việc của tôi đó là than và than và viết lên đây coi như một thú vui tiêu khiển vậy.

Ấy thế mà những phản hồi của mọi người khiến tôi cực kì vui lên nhiều hơn một chút. Một mỗi do nó mang lại nhanh chóng được gió thổi đi sạch sẽ, nếu còn chỉ là lớp mỏng không đáng bận tâm.

Ừ thì bạn. Tự nhiên tôi thấy quý nó quá, sắp xa rồi chắc tôi sẽ nhớ mãi và không thể nào quên.

Bạn tin không? Hình của nó và hình con bạn Pet của tôi nó như chiếm tất cả, các góc cạnh.:3

Nó bảo cho tôi chụp nhưng đừng đăng facebook nó ngại.

Lúc tôi than đời nó là người an ủi tôi và chỉ cho tôi những mảnh khoé bài tập nó biết, lâu lâu hỏi tôi mấy câu vu vơ coi như khảo bài.

Cám ơn.

Nhưng trong số đó tôi nhận ra một người. Chả biết sao cả, chỉ là không sống thật với mình, không phải sống ảo đâu mà là họ sợ bộc lộ cái tính thật sự của mình. Nếu như vậy nó quá nhạt nhòa, thật khó nhớ mặt. Nhưng nếu cẩn thận một chút biểu hiện thì quả nhiên đó là vỏ bọc hoàn hảo. Tôi mừng cho người đó.

Tóm lại quần què là tôi không cô đơn.

Tôi được bạn bè quan tâm mặc dù ít, coi như là chất lượng bù số lượng và độc giả thân yêu. 60.000 views.....

Thanks.....:3

Hình ảnh truyện là tôi đây.....:3

Tép

49. Chương 49: Những Ngày Cuối Cấp 3

Đối với tôi hiện tại đang là những ngày cực căng thẳng. Tuần sau tôi thi học kì 2 và nếu như xong xuôi tất cả thì chỉ còn một kì thi nữa thôi, tôi chính thức bước sang trang mới. Với cuộc sống là một sinh viên.

Cấp 3 này, tôi vẫn thích ai đó. Nhưng nói sao nhỉ, một chút thôi bởi đa số tôi dành tất cả cho những trang viết này, gia đình và bạn bè. Còn lại chủ yếu để học.

Có một người từng nói với tôi rằng:” Nếu yêu mà đau khổ thì sẽ không yêu lần hai. ”

Tôi vẫn bảo các bạn hãy yêu đi, đừng ngại ngần gì hết nhưng hoá ra khi mình trải qua rồi mới biết nó không đơn giản vậy. Học cách quên một người và quên đi cách mà chúng ta đã từng yêu thương quả thực nó rất khó và thời gian sẽ cần rất nhiều.

Trái tim ư? Liệu vượt qua bão giông này mày còn ổn?

Ừ chắc là có. Nhưng dù sao cũng nên yêu thêm một lần nữa, một lần có khi lại là cái kết của cuộc đời fa.

Bạn là thế. Nhưng còn tôi...

Tôi cảm thấy quen với việc đứng sau một người rồi. Nhìn họ cười, khóc và vui vẻ đủ để làm con tim tôi nhiều lúc vẫn bị trật nhịp. Nhưng sau rồi lại nhận ra hoá ra mình chỉ đang đơn phương một người, thích họ theo cái cách mà có thể gọi tên là ngưỡng mộ.

Bạn thì sao?

Tép

50. Chương 50: 1 Năm Cho Bạn Tép

Mừng em yêu của Tép được 1 năm

Tôi cảm ơn độc giả đã theo dõi và ủng hộ tôi thật nhiều. Cũng cảm ơn thời gian có những bạn đã an ủi tôi và chia sẻ với tôi về cuộc sống của chính mình mà thi thoảng cũng giúp tôi bớt đi sự trét của cuộc sống. Tôi cảm ơn nhiều lắm.

Vì đang thi cứ nên không thể tri ân tất cả. Mong rằng ai đang theo dõi tôi và ủng hộ tôi sẽ ghé thăm tôi vào thứ 6 tuần này để đọc câu truyện ngắn mà tôi viết. Nói chung không hay đâu nhưng mà chắc cũng ngấm được.:3

Cám ơn nhiều nhé.

Thân

Yêu

Tép

Cái hình là lúc truyện được đăng lên vào 3 ngày đầu tiên. Hơn năm rồi. Nhanh vãi

51. Chương 51: Cấp 3 - Những Ngày Tháng Bên Nhau Cuối Cùng

Cuộc vui nào ắt rồi cũng tàn, rồi cũng sẽ là chia ly và đầy nước mắt. Nhưng rồi sẽ cũng có những cuộc mới, chỉ là dư âm sẽ vẫn còn đọng mãi trong lòng của mỗi người.

Lớp tôi - những năm tháng cuối này không thiếu những nụ cười tươi và đầy trong sáng đúng. Cái chia tay chỉ là thoáng qua và ngỡ như trong mỗi người mà mỗi đứa luôn cố gồng mình quên đi. Và đối lại là những cuộc trò chuyện ôn về những năm tháng đầu cấp 3 đầy ngây ngô.

Những ấn tượng ban đầu, những chuyến đi chơi và những kỉ niệm khó quên.

Ngày đầu tiên tao gặp mày, mày nói nhiều vô đối....

Ngày đầu tiên gặp mày, tao thấy mày đẹp lạ chỉ là giờ mày giờ xấu quá nhận không ra:)

Ngày đầu tiên tao gặp mày, tao thấy tóc mày dài dịu dàng nhưng càng thân rồi mới biết mày điên và khủng y thằng con trai.....

Vui thật đấy, phải không?

Hoa phượng nở đỏ, bò cạp thi nhau khoe sắc vàng, bàng lại trở sắc xanh dịu mát...

Một mùa hạ nữa lại tới.

Những lúc này tôi thật dễ khóc, bất chợt nghĩ lại kỉ niệm thì lại ngồi cười ngây ngô, nhất là những lần nghĩ về ly trà sữa uống chung, cái bánh mì ăn vội 5-6 đứa hôm cắm trại, bữa ăn chung với nhau những ngày liên hoan và là MỘT GIA ĐÌNH LỚN.

Rồi những lần cãi nhau ỉ xèo về nội bộ nhưng hoá ra khi có hoạt động, chúng ta lại hết mình vì nhau.

Mọi thứ trôi thật nhanh.

Đúng như Cố Tây Tước Viết, một ngày nào đó nó sẽ đi thật nhanh và bạn cũng chỉ có thể còn nhớ lại, sự việc lại khó tiếp diễn lại.

Cấp 3 ới, chúng ta sắp tạm biệt nhau rồi. Cùng nhớ nhé, những người bạn tốt.

Yêu thương.

Đoàn kết.

Tép

23/4/2016

52. Chương 52: Hôm Nay Và Ngày Mai

Tôi tên Tép, học sinh năm cuối của một trường Cấp 3 tại thành phố Biên Hoà.

Khi bạn đọc những dòng này, tôi nghĩ cuốn tự truyện giờ đây và mai sau sẽ không còn là những tháng năm học trò nữa mà có thể thay đổi thành đời sống của sinh viên nếu tôi đủ may mắn. Vào 1 ngày nào đó tháng 8 tôi sẽ thông báo cho các bạn về trường đại học tôi đậu. Nhớ cầu may mắn cho tôi nhé.

Lời cuối nhắn nhủ cho những ngày cuối cùng của học sinh đó là

Tôi cảm ơn và xin lỗi tất cả cho những bài học và lỗi lầm của chính mình gây ra cho các bạn, nếu bạn đủ vị tha thì hãy tha thứ cho tôi nhé.

Tôi cảm ơn cô bạn đã bên cạnh tôi những lúc tôi cần và chia sẻ giúp tôi khó khăn.

Tôi cảm ơn thằng bạn hay xuất hiện với những câu chuyện hài hước như truyền liều vitamin cực mạnh vào người của tôi.

Em cảm ơn thầy cô đã truyền cho em những bài học vào đời và chân thành xin lỗi thầy cô khi em là đứa hay gây rắc rối và thích chìm đắm trong lớp học....

Nói chung có nhiều điều muốn nói lắm...

Giờ nhứt điểm nè.

Mọi thứ cấp 3 như một xã hội thu nhỏ vậy nên mọi người hãy dẹp bỏ ý nghĩ đẹp như trên phim đi. Bạn bè chơi từng nhóm chứ tập thể thì hơi bị hiếm à nha.

Cũng đừng ôm gồng quá nhiều việc làm theo ý của mình, mặc dù biết nó thực sự tốt và cần thiết.

Nói chung đau đầu lắm. Mọi thứ éo như mơ và phim đầu. Đứa nào nổi thì ôi thôi rồi, cfs đồ... Tổ tình đồ, lớp ý kiến đồ.

Còn đứa nào chìm đắm thì hãy cố gắng yên vị đi cho qua chuyện và sống thật tốt đi.

Nhắn nhủ cho mấy đứa chuẩn bị vào. Còn tôi thở phào vì kết thúc và chờ kì thi đại học sắp tới. Haizzzzzzz..

May mắn nha các cô gái, chàng trai.

Nói chung cấp 3 tôi không tiếc gì cả, chỉ tiếc vì đã dành quá nhiều tình cảm thật sự. Cảm ơn.

Thân

Tép

53. Chương 53: Người Tôi Thương Lại Thương Người Khác

Tôi vẫn nhớ rõ năm ấy, buổi chiều ấy, con đường ấy.

Một buổi chiều mùa hạ quanh sân sau trường cấp 3 mơ mộng, cậu bạn ấy chở tôi. Kể tôi nghe những suy nghĩ đầu đời vốn là bí mật của cả hai đứa.

Cậu bạn thích bạn cố làm thân với tôi bởi đơn giản cậu thích con gái dịu dàng một chút, làm nũng một chút..... Trái ngược lại với tôi.

Cậu bảo tôi cậu không thích con gái quá mạnh mẽ, để rồi sợ rằng bản thân mình lại lép vế trước tôi.

Ừ thì tôi biết điều ấy.

Nhưng...

Mình là con gái, yếu đuối quá thì khóc cho ai xem. Nhất là những lúc bên cạnh người không hướng về mình.

Trái tim ấy đau lắm.

Cử chỉ sốt sắng....

Những cử chỉ quan tâm....

Những câu nói ngọt ngào.....

Những ánh mắt trêu mếu, chầm chậm theo dõi....

Rốt cuộc mình vẫn là kẻ đau nhất, cô độc nhất và đáng thương nhất.

Năm ấy tôi 14 tuổi.

Và rồi tôi tạm biệt cậu để vào ngôi trường mới.

Đến ngày cậ sang phương trời mới tôi mới hiểu rằng:” cái gì không là của mình thì mãi mãi vẫn không là của mình.”

Tính cảm ấy hãy nên để gió cuốn đi.

Hạnh phúc nhất là khi thấy người khác được hạnh phúc.

Sorry

Tôi chém hết đó nha mấy bạn.:3

54. Chương 54: Xin Chào Và Tạm Biệt Ngày Học Sinh

Tôi là Tép đây.

13/8 /2016 tôi biết tin mình đậu Đại học Hoa sen và Cao đẳng kinh tế đối ngoại.

Như đã đúng lời hứa tôi sẽ thông báo cho các bạn về tin vui này. Nếu ai đó chúc mừng chắc tôi sẽ cảm thấy vui sướng hết mức, dù gì ít ra vẫn có người quan tâm tôi.

Vấn đề chính là tôi sẽ đóng lại cái fic này, không phải tôi không tiếp tục mà là cấp 3 của tôi hết rồi và giờ là sinh viên nên sẽ mở fic mới và viết tâm sự mỏng nên mong các bạn cứ tiếp tục ủng hộ tôi nhé.

Còn truyện thì cứ từ từ nha....

Xin cảm ơn và hẹn gặp lại.

Fic mới

Đại học và tôi.

(Dream and life)

16/8/2016

Tép

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-man-tuoi-thanh-xuan>